

МІСЛА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Звернення Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви

до тих, хто фізично і морально постраждав від окупації Криму та війни на Сході України, і тих, хто їм допомагає

Дорогі чоловіки і жінки, сини і доньки!
Наймиліші в Христі браття і сестри!

Ми, єпископи Української Греко-Католицької Церкви, які зібралися на щорічному Синоді, хочемо звернутися зі словами підтримки й солідарності до всього українського народу, який уже більше ніж два роки живе в умовах неоголошеної, але нищівної та кровопролитної війни. Особливо увагою й запевненням про молитву бажаємо огорнути тих, кого війна зачепила безпосередньо: учасників бойових дій, поранених, родини загиблих і пропалих безвісти, тих, хто змушений покинути рідні домівки, і тих, хто живе під окупацією та на лінії розмежування.

Насамперед хочемо промовити до всіх вас словами Христа: «Не бійтеся!» (Лк. 12, 32).

Війна, що прийшла на нашу землю, принесла страх, руйнування, смерть і нещастя. Вона забрала десять тисяч життів, з'явилися мільйони внутрішніх переселенців та сотні тисяч біженців, велике число вдів і сиріт. Безліч людей страждають від тілесних та душевних ран. Після двох років лихоліття реальність війни міцно вкоренилася в нашій свідомості і в нашому житті. Постало нове воєнне глибоко травмоване покоління. Не один із нас міг би сказати словами псалмспівця: «Доки, о Господи, зовсім будеш мене забувати? Доки ховатимеш лице Твоє від мене?» (Пс. 13[12], 2). Як же важко знайти в собі ту силу віри, яка навіть у найважчі моменти життя дозволяє нам сказати: «Нехай радіє моє серце Твоїм спасінням! Заспіваю Господеві, добро бо мені вдіав» (Пс. 13[12], 6).

Звертаємося, отже, до мільйонів українців, що були змушені покинути рідні домівки через обстріли, погрози чи іншу загрозу для життя. Ставши вигнанцями на своїй землі та втративши майже все, ви часто почуваетесь забутими, покинутими й безпомічними. Вірте, проте, що ви ніколи не будете покинутими чи забутими Богом. Він є з вами в найтяжчі хвилини. І знайте, що ви можете у спільнотах нашої Церкви завжди знайти тепле слово співчуття та братньої підтримки.

Молимо про опіку над вами Пресвятої Богородиці – Утішительки та Заступниці скитальців. Багато з вас втратили родинні та дружні зв'язки, які нелегко замінити. Досвід показує, що часто порятунком є церковні чи громадські спільноти: вони допомагають не лише долати матеріальні труднощі, а й не впадати у відчай. Ми закликаємо вас будувати нові взаємини підтримки, що не дадуть залишитися наодинці з болем. Для християн це можуть бути парафії, які покликані бути «місцем зустрічі з живим Христом».

Бажаємо також звернутися до тих, які приймають вимушених переселенців, зокрема допомагають їм знайти житло, роботу, налагодити побут, повернути надію. Дякуємо, що ви відкрили свої серця та домівки, аби прийняти самого Христа (пор. Мт. 25, 31-46). Усі ми – один Божий народ, в єдності наша сила і можливість перемоги над злом.

Огортаємо словом підтримки і любові тих, що змушені залишатися на окупованих територіях, і тих, що живуть у сірій зоні на лінії розмежування. Не бійтеся, Господь могутніший за всі сили зла, за всі труднощі, болі та випробування. Пам'ятайте, що той, хто несе війну, сіє розбрат і брехню виправдовує насилля – не від Бога. Тому не вірте йому. Пише св. Павло: «Одягніться в повну зброю Божу, щоб ви могли дати відсіч хитрошам диявольським» (Еф. 6, 11).

Війна увиразнила не лише зло, а й доброту і жертвність нашого народу. Ми на власні очі побачили мужність тисяч чоловіків, які без вагань кинулися на захист країни від ворога, попри те, що наша держава не була здатна, особливо на початку, забезпечити військових навіть найнеобхіднішим.

Ви, славні наші воїни, по-новому відкрили для всіх нас значення відваги, відданості й честі. Коли в церкві ми разом молимося «за все воїнство», то уявляємо саме ваші світлі обличчя.

Багато з вас отримали важкі поранення, які, можливо, залишаться на тілі назавжди. Тяжкими є і невидимі душевні рани, що їх залікувати може лише любов – ваших рідних, близьких, друзів і знайомих. Ми бажаємо поділитися з вами християнською любов'ю та благаємо всемілостивого Бога, Лікаря душ і тіл, допомогти вам отримати зіллення. Хай наша спіль-

на молитва буде: «Вилікуй мене, о Господи, щоб я одужав, спаси мене, щоб я врятувався, бо ти – моя надія!» (Єрем. 17, 14).

З особливою подякою звертаємося до волонтерів, які безнастанно допомагають тим, кого болісно вдарила війна. Ми захоплюємося вашою жертвністю, відвагою та вірою, вчимося від вас чуйності, молимося за вас. З любові до ближнього й через глибоке покликання кожної людини допомогти тому, хто в біді, ви діяльно приєдналися до широкого волонтерського руху і виконуєте часто неймовірно складну роботу. Ви постійно даєте нам свідчення про помноження добра і своїм прикладом запалюєте інших.

На цьогорічній сесії Синоду Єпископів УГКЦ ми роздумували над соціальним служінням Української Греко-Католицької Церкви – діяконією, яка разом із проповіддю Євангелія та молитвою є складовою частиною християнського буття. Війна поставила усіх нас перед новими викликами у служінні. Бажаємо, щоб наші церковні структури вміло та ефективно служили тим, хто цього потребує.

Іноді видається, що частина українського суспільства забула, що в країні війна. Проте ви – воїни, волонтери й вимушені переселенці – знаєте, що вона триває і продовжує забирати життя та руйнувати долі. Ви не самі! Місія Церкви завжди полягала в служінні стражденим. Це покликання Церкви в Україні виконують через діяльність капеланів, допомогу пораненим, переселенцям і родинам загиблих.

Війна на Сході нашої країни зачепила кожного з нас. Вона є великим горем для всіх. Проте воєнні випробування водночас є нагодою проявити все найкраще, що є в людині: любов, милосердя, відкритість до іншого. Якщо приглянемося ближче, то зауважимо, що всемілостивий Господь про нас не забуває, не ховає свого лица від нас. Його присутність серед нас постійна. Він чинить добро руками своїх синів і дочок. Нашими устами Він потішає тих, хто в скорботі, руками медиків Він рятує поранених, через нас Він пригортає всіх до свого серця. Справді, у цей час війни ми найкраще розуміємо слова Христа: «Так нехай світить перед людьми ваше світло, щоб вони, бачивши ваші добрі вчинки, прославляли вашого Отця, що на небі» (Мт. 5, 16).

Нехай, за словами Папи Франциска, любов переможе ненависть, а мир – війну.

Не біймося! Христос уже переміг. У Ньому й наша перемога!

Від імені Синоду Єпископів
Української Греко-Католицької
Церкви
+ СВЯТОСЛАВ

• ВЕРЕСЕНЬ •
2016 РОКУ БОЖОГО
• ЧИСЛО •
125 / 7

ДОВІЧНІ ЧЕРНЕЧІ ОБИТИ У ЗОЛОЧІВСЬКОМУ МОНАСТІРІ

У храмі Золочівського монастиря оо. Василян відбувся Чин довічних обітниць братів-студентів Василянського інституту філософсько-богословський студій (ФІБС). Привітати ченців прибули їхні батьки, настоятели, численні отці і співбрати. Божественну Літургію очолив Протоігумен Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні о. Йоан Школик ЧСВВ, який від імені о. Протоархимандрита, здійснив Чин довічної професії.

У своєму слові Протоігумен подякував усім батькам, які мали відвагу віддати своїх дітей на службу Богові. Також було підкреслено цінність дару монашества, що позначається великою радістю і водночас випробовуванням. А братам, які склали свої обітницю, о. Йоан Школик ЧСВВ, побажав оберігати своє покликання, порівнюючи його з маленькою дитиною, яка постійно потребує своїх батьків, а монаше покликання – постійного зв'язку із Богом.

Після складення трьох монаших обітв (послуху, чистоти й убожества) і вірності Римському Архиєреєві ченці урочисто прийняли Євхаристію як видимий вияв того, що насправді є серцем монашого життя.

Прес-служба vifbs.in.ua

ПРОЧАНИ З МАЙОРІВКИ ПРОЙШЛИ КРИЗЬ СВЯТІ ДВЕРІ

Нещодавно численна парафіяльна спільнота храму Благовіщення Пресвятої Богородиці, що на вул. Пасічній у Львові, разом із священником Андрієм Диким, сотрудником храму, здійснили молитовну прощу до Архикатедрального собору св. Юра та помолились перед Чудотворною іконою Матері Божої «Милосердя Двері» за мир в нашій країні, за рідних, близьких, за воїнів-захисників України. Також вірні мали можливість взяти участь у Молебному Чині відкриття Святых Дверей та перейти через них в цей Ювілейний рік Божого Милосердя.

У соборі прочани помолились перед Чудотворною іконою «Милосердя Двері», а духівник прощі – о. Андрій, благословив Нерукотворним образом Господа Бога і Спасителя нашого Ісуса Христа всіх молільників. Окрім цього парафіяльна спільнота мала можливість помолитися перед мощами святих, що знаходяться в Соборі, зокрема відвідати святоюрські крипоти, де спочивають тлінні останки ієрархів УГКЦ.

На згадку про прощу вірні отримали Пам'ятку про проходження через Двері Божого Милосердя в Архикатедральному Соборі Святого Юра та образки з Чудотворною іконою Теревовлянської Матері Божої.

Повідомив: о. Ярослав ЗАРИЧАНСЬКИЙ

ПРОЩА ДО С. ЗАГЛИНА

З нагоди початку нового навчального і церковного року працівники і волонтери БФ «Карітас-Львів УГКЦ» здійснили прощу до Марійського центру у с. Заглина Жовківського району.

Прочани разом із директором БФ «Карітас-Львів УГКЦ» о. Андрієм Сенейком помолилися Молебень до Пресвятої Богородиці, дякуючи за отримані ласки і благодаті Року Божого Милосердя, що для спільноти Карітасу є особливим.

«МОЛИТВА В МУЗИЦІ» ЛУНАЛА У ХРАМІ

Нещодавно у храмі Пресвятої Євхаристії, що у Львові на пл. Музейна, відбувся духовний концерт «Молитва в музиці».

У програмі прозвучали сольні та хорові твори італійських, французьких, німецьких композиторів різних епох – від доби бароко до Романтизму у виконанні Оксани Савицької та Молодіжного хору Архикатедрального Собору святого Юра. Разом із солісткою хор виконав три духовні твори світових класиків. Провадив концерт о. Любомир Ржиський, сотрудник храму Пресвятої Євхаристії.

Освятити барельєф Праведному Митрополитові Андрею

Блаженніший Святослав, Отець і Глава УГКЦ, освятив пам'ятний барельєф Праведному Митрополитові Андрею, котрий встановлено у фойє Львівського Національного Академічного театру опери та балету імені Соломії Крушельницької. Відтак у приміщенні Опері відбулася урочиста академія з нагоди відкриття барельєфу і вшанування пам'яті Праведного Митрополита. Участь у святкуваннях взяли Високопросвященний владика Ігор, Архиєпископ і Митрополит Львівський, та Преосвященний владика Володимир, Єпископ-помічник Львівської Архiepархії. Також гостями урочистостей стали численні львів'яни, духовенство та представники влади.

У привітальному слові Блаженніший Святослав привітав львів'ян зі святом Незалежності України та днем пошанування пам'яті Праведного Митро-

На початку вересня Високопреосвященний владика Ігор, Архиєпископ і Митрополит Львівський, здійснив освячення нових приміщень Церковної крамниці Львівської архiepархії.

Нагадаємо, що Церковна крамниця Львівської

полита, закликавши присутніх до глибшого пізнання цієї особливої постаті, що мала грандіозний вплив на творення української історії та розвиток мистецтва, і досі є великою рушійною силою для майбутнього нашої держави.

Після завершення урочистостей до присутніх також звернувся Високопреосвященний владика Ігор, висловивши подяку організаторам урочистостей, зокрема, представникам Громадської ради «Святий Юр», гостям та учасникам академії.

Митрополит освятив Церковну крамницю

архiepархії є крамницею церковно-сакральної атрибутики для священослужителів Львівської та інших епархій УГКЦ, а також для паломників та туристів, що відвідують місто Лева та одну із його окрас – Святоюрський комплекс. Крамниця розташована на Святоюрській горі, а ідея її розташування – на подвірі Архикатедрального собору св. Юра, – подана преосвященим Владикою Венедиктом, стала втіленою в життя ще у 2011 році.

Нинішнього ж року приміщення Церковної крамниці були реконструйовані і додано нові зали, де вже реалізується різноманітна релігійна атрибутика, речі церковного культу та церковна й художньо-духовна література.

Сестри Службниці святкують ювілей

Архиєрейською Божественною Літургією, котру в Архикатедральному соборі св. Юра, у спілужінні інших єпископів та численних священників, звершили Митрополити Львівський Ігор та Івано-Франківський Володимир, сестри Згромадження Сестер Службниць Непорочної Діви Марії урочисто розпочали святкування 125-ої річниці від дня свого заснування.

Проповідь виголосив владика Володимир, котрий подякував Згромадженню Сестер Службниць «...за служіння в захоронках,

катехизацію в парафіях, за опіку над хворими людьми, за працю з дітьми-сиротами, за провід літніх таборів для дітей та молоді. Божий люд вдячний вам за численні реколекції, за той час тиші, в якій народжуються великі речі».

По завершенні Божественної Літургії Згромадженню Сестер Службниць було вручено подячні грамоти від Стрийської епархії та від Блаженнішого Святослава, Отця і Глави УГКЦ. Опісля, генеральна настоятелька с. Тереза Слота від імені усіх Сестер Слу-

жбниць подякувала архиєреям, священослужителям та усім присутнім за привітання та за спільну молитву, а відтак, на згадку, було зроблено спільну світліну.

Нова оздоба возвеличила старий храм

Цьогорічне літо у нашому храмі, чи радше на його подвір'ї, видалось надзвичайно гарячим. І не лише через кліматичні умови, але також у переносному значенні. Річ у тім, що ми підняли надзвичайний пласт роботи – ми дозріли до того, що змогли замостити бруківкою подвір'я нашого храму.

Роботи розпочали ще у травні, і лише щойно їх завершили. А надворі – початок осені. Щира вдяка нашим парохіянам і жертводавцям за фінансову підтримку. Щира вдяка авторів проекту викладачу Львівського лісотехнічного університету п. Оксані Олейнюк-Пухняк. Щира вдяка нашим священикам за щирі молитви про успіх в роботі. Щира вдяка працівникам храму за розуміння і підтримку. А особливо вдяка основним виконав-

цям цієї нелегкої роботи – групі ентузіастів під керівництвом п. Ярослава.

Парохіяни і прихожани нашого храму вже мали змогу оцінити величну оздобу нашого храму. Гадаю, що і решта львів'ян, разом із гостями нашого міста, матимуть змогу постійно милуватись його красою. Увазі наших гостей ми запропонували ексклюзивну експозицію – вздовж церковного подвір'я, по газону, встановлено кам'яні елементи, що у свій час попадали із

споруди. Навіть у такий спосіб хочеться показати понівечену людською байдужістю красу цього храму.

Щиро запрошуємо львів'ян і гостей нашого міста вшанувати своєю увагою красу храму святих Ольги і Єлизавети, і у своїй молитві звеличити нашого Господа Ісуса Христа, що допоміг нам успішно завершити цей великий і непростий задум.

о. Іван Галімурка,
адміністратор храму

Почесна нагорода для священика

академічному театру опери та балету під час урочистої академії «Українська діаспора і Україна воедино». Цей захід проходив з нагоди 25-ї річниці незалежності України. Під час урочистостей міський голова Андрій Садовий звернувся із вітальним словом до присутніх та вручив відзнаки чотирьом львів'янам.

Серед інших нагороджених, відзнаку «Почесний знак святого Юрія» отримав отець Андрій Хомишин, військовий капелан, настоятель храму Святого Архистратига Михаїла Національної академії сухопутних військ ім. П. Сагайдачного – за молитовність і щирі місіонерську працю, відданість своїй пастві, духовну опіку над рідною землею, любов до свого народу.

Військового капелана отця Андрія Хомишина відзначили «Почесним знаком святого Юрія». Нагородження відбулось у Львівському національному

Реколекції для братів-студентів напередодні нового навчального року

Напередодні нового навчального року у Василянському інституті проходили реколекції, щоб у спокої серця студенти змогли належно підготуватися до навчального процесу. Духовні науки провадив о. Мануїл Пишкович, монах Студійського Уставу.

Протягом п'яти днів брати-студенти роздумували над важливими засадами духовного життя. Провідник реколекцій намагався через свій досвід показати як Господь допомагає долати різноманітні випробовування та спокуси, щоб кожен день йти за Христом дорогою монашої аскези. Слухаючи від о. Мануїла також мудрі настанови від Святих

Вже у двадцять п'яте, у День Незалежності України, на проспекті Свободи біля пам'ятника Тарасу Шевченку, Акафістом до Пресвятої Богородиці Львів подякував Всевишньому за незалежність України. Ще на її світанку такий захід ініціював колишній довголітній художній керівник хорової капели «Дударик» – світлої пам'яті Народний артист України Микола Кацал. Сьогодні його справу

Отців та інших людей, що посвятилися на службу Богові, кожен чернець мав нагоду подумати про особистий зв'язок з Богом.

Закінчились реколекції спільною молитвою у монастирській каплиці та окропленням слухачів свяченою водою.

прес-служба vifbs.in.ua

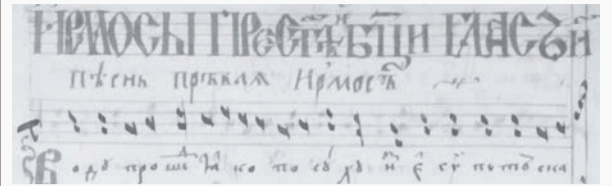
«Дударик» оспівує незалежність Батьківщини

продовжує його син Дмитро. Цього дня саме він і диригував капелю.

Цю величну молитву очолив Преосвященний Володимир (Груца), Єпископ-помічник Львівської Архiepархії. Йому співслужили численні настоятелі і священики львівських храмів. Учасниками моління були також священнослужителі інших християнських конфесій Львова. Усі разом спільно молили Богородицю про ласку і мир для нашого краю.

Повідомив Мирон Максимшин,
Співголова Львівського
християнського екуменічного братства

Професійні навчання літургійного співу у Львові

Від 11 до 16 жовтня 2016 року у Львові відбудуться професійні навчання літургійного співу, які проведуть викладачі-літургісти зі Львова.

Школа має на меті зібрати зацікавлених у відродженні і розвитку богослужбового, літургійного співу на парафіях УГКЦ. Ціль цього інтенсивного вишколу – згуртування лідерів та натхненників відродження і розвитку літургійного співу в УГКЦ. Планується, що особи, котрі пройдуть вишкіл, започаткують нові ініціативи і осередки літургійного відродження, а також утворять спільноту для обміну досвідом і напрацюваннями в ділянці церковного співу.

Навчальна програма включатиме теоретичні і практичні заняття і буде зосереджена як на розвитку практичних навиків співу, так і на поглибленні богословських знань. Учасники школи матимуть можливість ознайомитись з ключовими знаннями з літургії, вивчити основні літургійні напиви, а також здобути досвід спільного богослужіння у візантійсько-українському обряді, що є традиційним для Української Греко-Католицької Церкви.

До участі у школі запрошуються особи віком до 40 років з достатнім рівнем музичних слухових якостей і з високим рівнем мотивації вивчення літургійної музики. З огляду на це, кожного з потенційних учасників ми запрошуємо на співбесіду, яка відбудеться за декілька тижнів перед початком школи.

Організатори школи:

- Фонд ім. митрополита Андрея Шептицького
- Патріарша літургійна комісія УГКЦ
- Свято-Іванівська Лавра студійського уставу УГКЦ

Бажаючі взяти участь у літній школі мають заповнити анкету та надіслати її до 15 вересня на адресу sheptytsky.foundation@ugcc.org.ua. Відтак протягом двох тижнів з кандидатами на школу будуть проведені співбесіди. Оскільки кількість місць на школі є обмеженою, пріоритет для участі буде надаватись аплікатам, які відповідають вимогам школи, надіслали заявку першими, а також успішно пройшли співбесіду.

Внесок за участь у школі складає 500 грн. (що є приблизно 10% від загальної вартості школи для 1 особи), доїзд до місця проведення школи учасники оплачують самостійно.

У ЛЬВОВІ ГОВОРИЛИ ПРО ІДЕАЛ САЛЕЗИЯНСЬКОЇ ШКОЛИ

У Молодіжному Центрі св. Івана Боско, що на Дорозі Кривчицькій у Львові, відбувся семінар для керівників і вчителів салезіянських та загальноосвітніх шкіл, організований Провінцією Марії Помічниці християн Салезіянського Згромадження УГКЦ. У семінарі взяло участь понад 70 вчителів, педагогів і вихователів не тільки зі салезіянських шкіл Львова (НВК «Школа-гімназія «Шептицьких» та МНЦ св. Івана Боско), а також з Одеси, Житомира, Івано-Франківська, Тернополя, Калуша, Винник.

Своїми роздумами із слухачами поділився лектор з Риму, іспанський салезіянин, о. Мігель Анхель Гарсія Моркенде.

Він представив ідеал салезіянської школи, те, чим вона прагне бути і що ми прагнемо отримати як результат: гармонійно поєднати в єдине ціле загальнолюдський розвиток і християнський ідеал.

Повідомила: Віра Савран,
прес-служба Салезіян УГКЦ

Унікальні реколекції для духовенства Харківського екзархату

У с. Яреськи, що у Шишацькому районі Полтавщини, для духовенства Харківського Екзархату УГКЦ та їх родин було організовано реколекції. Для їх проведення обрали місцевий відпочинковий заклад «Мисливська садиба», де спокій і тиша сприяли успіху заходу.

Варто зауважити, що учасниками реколекцій були священники з Харківської, Полтавської та Сумської областей з родинами. Це, мабуть, був унікальний випадок, коли духовенству екзархату вдалося зібратися усім разом.

Реколекції провів духівник Львівської Духовної семінарії Св. Духа о. Євген Станішевський. Кожен день розпочинався Утренюю і архиєрейською Св. Літургією, яку, у співслужінні присутніх священників, звершував Екзарх Харківський Владика Василій (Тучапець),

Галасливими дітками постійно займалися монахині з Харкова с. Григорія та с. Неоніла (Згромадження св. Йосифа), які проводили анімації та веселі забави. А в один із вечорів їмості провели духовно-пісенну програму української пісні, яку очолила їмость Надя Улішак.

На Стрийщині вшанували новітнього героя України

У селі Лисовичі, на Стрийщині, відбулося відкриття меморіалу пам'яті Тараса Бруса, який загинув під Іловайськом, захищаючи Батьківщину. Віддати шану пам'яті новітньому Герою зібралися рідні, друзі, бойові побратими, представники влади, духовенство та численна громадськість Стрийщини. Чин панахиди та освячення пам'ятника очолив Преосвященний владика Богдан Манишин.

Звертаючись до присутніх, владика Богдан подякував родині загиблого Тараса і закликав усіх пам'ятати про загиблих героїв.

«Сьогодні, в особі Тараса, ми хочемо подякувати всім тим, які почули у своєму серці відповідальність за свою країну і не хотіли, щоб стежками їхньої долі ходив хтось інший. Нехай ця «вічна пам'ять» про Тараса і про всіх наших героїв в буде пам'яттю живою і діяльною наших серцях, і це буде найкращим вшануванням для тих, хто любив, любить і буде любити нашу рідну землю», – наголосив єпископ.

Місії завершилися

Апостольським благословенням

У парафії с. Руда-Сілецька. Кам'янка-Бузького деканату, проходили Святі Місії, на завершення яких Преосвященний владика Михаїл Колтун уділив усім учасникам Апостольське благословення.

З нагоди Місій до храму було привезено мощі п'ятдесяти святих з Собору св. Юра зі Львова, чудотворну ікону Ісуса розп'ятого з Глинян, ікону з мощами св. Луїджі Орїоне, копію ікони Почаївської Богоматері, копію чудотворної ікони Гваделупської Богородиці, а також вже постійно в храмі перебуватимуть мощі св. Йосафата, св. Івана Павла та блаженного Миколая Чарнецького.

Отець Богдан Стефанишин, настоятель парафії, повідомив, що місії були приурочені ювілею 400-ліття старою церкви, якої вже немає, але пам'ять у парафії про неї зберігається. Під час місій вірні з усієї околиці чисельно приступили до Таїнств Сповіді і Святого Причастя.

На завершення місій архиєрей прочитав молитву Апостольського благословення та уділив його для всіх учасників. Відтак присутні процесійно попрямували до місця, де встановлено кількадеметровий місійний хрест, який освятив єпископ Сокальсько-Жовківський.

Прес-служба єпархії

Першим лауреатом Міжнародної премії став Архиєпископ

Блаженніший Любомир (Гузар) отримав Міжнародну премію імені Івана Франка за монографію «Андрей Шептицький, Митропо-

лит Галицький, провісник екуменізму».

Свою монографію англійською Блаженніший Любомир захистив у 1972 році в Римі, у Папському університеті Урбаніана. У Львові працю перекладено і опубліковано щойно в 2015 році.

Духовний лідер УГКЦ отримав нагороду з рунука Івана Франка Роланда Франка «за ви-

значний особистий внесок у розвиток суспільно-гуманітарних наук». Цікавим є те, що саме Блаженніший Любомир став першим лауреатом премії. З чим і вітаємо Лауреата. zhyve.tv також соціально-гума-

Творчий вечір для парохіян Вінниці

кобальді м. Феррара (Італія) під акомпанування на фортепіано Сибірякової Тетяни, викладачки Вінницького музичного училища ім. Леонтовича. Також слухачі мали змогу послухати гру скрипальки Вероніки Гусак, студентки цього ж училища.

«Разом з артисткою вже не вперше робимо такий захід, і він став доброю традицією. Ми вдячні всім жертводавцям, які разом з учасниками цього концерту, долучилися до підтримки УГКЦ на Вінниччині», – зазначив у своєму слові о. Микола Дуркалець, протопресвітер Вінницький.

Вартує зауважити, що під час концерту в храмі також було проведено збір коштів на добудову церкви св. Миколая, що будується у місцевому селі Щітки.

Прес-служба Київської архієпархії

На Вінниччині проходить захід «Церква – Героям»

У віддалених містах і селах Київської Архієпархії провели захід «Церква – Героям». Під час цієї акції родини поранених та загиблих військових отримали матеріальну та духовну допомогу.

Організаторами цієї благодійної акції виступила греко-католицька парафія Українських Новомучеників, що в м. Бершадь, на чолі з парохом громади, протоєреєм Михайлом Будником, та за сприянням БФ «Карітас-Київ». Священик разом з прихожанами відвідав родини загиблих і поранених воїнів. Загалом відвідали 25 родин, з них – чотири родини полеглих героїв. За словами священика кожна зустріч була по-особливому теплою і щирою.

Як розповів о. Михайло, щоб реалізувати проект, БФ «Карітас – Київ» допоміг придбати коштовні продуктивні набори, а волонтери та аніматори підтримали доброю порадою, молитвою та пожертвою.

Прес-служба Київської архієпархії

Єпископ відвідав Форум української молоді з діаспори

Організацій. Відрадіним є те, що до участі у ньому зголосилися представники з понад 30-ти країн світу.

З нагоди відкриття форуму, єпископ зачитав привітальне слово Блаженнішого Патріарха Святослава. Цього ж дня архиєрей також взяв участь у відкритті меморіального комплексу імені Миколи Леонтовича, великого українця, композитора, та автора всесвітньо відомого «Щедрика».

На завершення свого візиту до подільського краю, єпископ Йосип зустрівся з головою Вінницької облдержадміністрації Валерієм Коровієм, висловивши йому слова вдячності за підтримку паломницького руху УГКЦ.

Прес-служба Київської архієпархії

В храмі Покрова Пресвятої Богородиці УГКЦ, що у м. Вінниця, відбувся благодійний концерт, метою якого була популяризація музики видатних композиторів.

Під час заходу вірні слухали співу Оксани Поляруш, студентки консерваторії ім. Джакомо Фрес-

Перебуваючи з робочим візитом на Вінниччині, владика Йосиф Мілян, Єпископ-помічник Київський, взяв участь у відкритті Форуму української молоді діаспори, який нещодавно проходив у Вінниці.

Зазначимо, що організатором цього заходу виступив Світовий Конгрес Українських Молодіжних

На Запоріжжі за рік постала святиня

Парохіяни м. Токмак, що у Запорізькій області, своєю працею довели, що молитва займає не останнє місце у їхньому житті. Буквально за рік вони зуміли звести свою святиню.

Нещодавно у сквері, біля річки, відбулося освячення нового храму Української Греко-Католицької Церкви. Свою святиню токмаківчани спорудили на честь верховних апостолів Петра і Павла. Чин освячення здійснив Єпископ Донецького екзархату Степан (Меньок).

Свого Екзарха урочисто вітали парафіяни, гості, молодь та діти. Відтак владика Степан, спільно з духовенством, розпочав Чин освячення престолу. По завершенні цієї величавої церемонії, котру парохіяни бачили вперше у житті, розпочалася Архидієцка Божественна Літургія. У своїй про-

У Луцькому екзархаті відбулася визначна подія – у с. Положеве, Шацького району, було урочисто освячено новозбудований храм, котрий збудовано на честь відомої євангельської події – Преображення Господнього.

У цей пам'ятний день усі чинності, в оточенні місцевого духовенства і численних священників із Стрийської та Бучацької єпархії, звершив владика

Греко-католики Кременчука мають свій храм

У день свята Успіння Пресвятої Богородиці Екзарх Харківський Владика Василій (Тучапець) завітав до міста Кременчука Полтавської області. Тут Архидієцкою очолив святкові богослужіння з нагоди храмового свята, а також освятив новозбудований храм. Урочистості відбулися за участі духовенства екзархату та численних парафіян.

Владика Василій привітав усіх присутніх зі святом та, у контексті Року Божого милосердя, закликав роздумувати про Пресвятую Богородицю

Опісля Богослужіння відбулося водосвяття, мируння, а також благословення школярів на новий навчальний рік.

Зазначимо, що греко-католицька парафія у Кременчуці заснована ще у 2001 році, але будівництво храму розпочалось лише у 2014. «Служу тут з 2008 року, –

У Полтаві, на території меморіального комплексу «Полеглим захисникам правопорядку Полтавщини», відбулася панахида за загиблими працівниками органів внутрішніх справ, у якій взяли участь владика Федір, Архидієцкополтавський та Кременчуцький УПЦ (КП) зі своїм духовенством та отець Максим Кролевський, священник УГКЦ.

Також у спільній молитві взяли участь керівни-

повіді владика підкреслив, що сенс нашого життя – це перебування з Господом тут і тепер, заради вічного щастя в небі.

Після Божественної Літургії владика Степан подякував токмацькій громаді та всім жертводавцям за невтомну працю у зведенні нової святині.

На Волині освячено новий храм

Йосафат Говера, екзарх Луцький. Насамперед, Преосвященний владика здійснив Чин освячення престолу, опісля святим миром наніс знак хреста на усі стіни храму. Освячено також жертвник та іконостас. Відтак архидієцкою з усією громадою довкола храму обнесли антиминос з святими мощами, а стіни святині окропили свяченою водою. Кульмінацією ж торжественного святкування стала Архидієцка Божественна Літургія.

По завершенні святкового богослужіння, владика Йосафат здійснив освячення плодів, а також окропив освяченою водою усіх учасників торжественного богослужіння.

Належить відмітити, що усі урочистості супроводжувалися прекрасним співом у виконні хору парохії св. Василя Великого (ЧСВВ), м. Луцьк.

розповідає парох о. Роман Атаман. – Шість років ми молилися у парафіяльному будинку, а потім вирішили збудувати хоч невеликий, але свій храм». І справді, завдяки жертводавцям та людям доброї волі, у 2015 році у недобудованій святині відбулося перше богослужіння.

Хоч храм освячено, будівельні роботи тут тривають і надалі. У планах – встановлення іконостасу, розписи стін та зовнішні роботи.

У Полтаві екуменічно молилися за загиблими правоохоронцями

цтво Головного управління Національної поліції у Полтавській області, правоохоронці, члени сімей загиблих службовців, ветерани оперативної внутрішньої служби.

За 25 років незалежності нашої країни на Полтавщині загинуло 22 правоохоронці, з них 4 – в зоні бойових дій на Донбасі.

Присутні на церемонії правоохоронці і ветерани, разом з родичами поклали квіти до меморіалу та вшанували полеглих правоохоронців хвилиною мовчання.

Прес-служба
парафії Пресвятої Тройці м. Полтави

МОЛОДЬ РАЗОМ ІЗ ДУШПАСТИРЯМИ ВШАНУВАЛИ О. КИРИЛА СЕЛЕЦЬКОГО

Перед початком нового навчального року шкільна молодь з Бродівщини, Бузеччини, Радехівщини і Кам'янецьчини разом зі своїми душпастирями мала прощу до місця поховання Слуги Божого о. Кирила Селецького в с. Жужеляни Сокальського району. Сюди до школярів завітав Преосвященний владика Михаїл Колтун, де звершив Божественну Літургію.

Відтак перед храмом було освячено меморіальну стелу блаженній Йосафаті Гордашевській, вихованці о. Кирила. Опісля всі прочани попрямували до місця поховання Слуги Божого. Там було відслужено Панахиду і єпископ виголосив повчальне слово. Архидієцкою, зокрема, наголосив: «Геройство бути ревним священиком, так як був о. Кирило Селецький, сьогодні не кожен зможе в собі відкрити. Для нас о. Кирило є тим практичним свідченням, як священик, в серйозних кризових ситуаціях, в яких було суспільство та Церква, може підняти цей геройський дух».

Варто зауважити, що перша така проща, за участю молоді Жовківщини та Сокальщини, відбулася 13 червня цього року з метою поширення слави святості о. Кирила Селецького та популяризації його діяльності.

Прес-служба єпархії

У ТЕРНОПОЛІ НЕВІДОМІ ПІДПАЛИЛИ ЛЕМКІВСЬКУ ЦЕРКВУ

Наприкінці серпня невідомі підпалили дерев'яну Лемківську церкву. Також зловмисники розмалювали фундамент церкви та браму довкола. Пожежа виникла близько 6 години ранку. Вогонь побачив водій маршрутки громадського транспорту, який проїжджав повз та зупинився біля храму, аби помолитися.

Нагадаємо Лемківську Церкву відкрили цього року у свято Вознесіння. Спорудити її вдалося завдяки зусиллям товариства «Лемківщина».

Раніше лемківська громада молилася у підвалі церкви Матері Божої Неустанної помочі. Будівництво храму планували ще десятки років тому, але розпочати будівництво не могли через відсутність коштів. Відтак перший камінь у спорудження храму заклали лише восени у 2013 році.

ПІША ПРОЩА ЧЕРНЕЦТВА ДО СТИП БОГОРОДИЦІ

На відзначення Ювілейного Року Божого Милосердя, монашество Тернопільщини, а також богопосвячені особи з інших єпархій, здійснили пішу прощу до Зарваниці. До богопосвячених осіб промовляв Владика Теодор (Мартинюк), який заохотив чернецтво занести до Матері Божої Зарваницької молитви за усі свої монаші спільноти та віддати їй усі труднощі і терпіння.

Під час ходи відбувались різноманітні моління. Так у с. Микулинці, в парафіяльному храмі, відбувся урочистий Молебен до Христа Милосердного, після якого єпископ Теодор, пояснюючи потребу і актуальність Божого Милосердя, пригадав слова Папи Франциска про те, що у пробудженні свідомості зачерствілого людства мають брати участь християни, зокрема богопосвячені особи.

Під час вечірньої Архидієцкою Літургії, Владика подякував усім присутнім ченцям за подвиг віри, за терпіння, за прощу, а відтак уділив усім своє благословення.

повідомив о. Юстиніан ГОРОДЕЧНИЙ

Мандруючи Інтернетом

КОГО З ПОНТИФІКІВ СФОТОГРАФУВАЛИ ПЕРШИМ

Хоча різні фотографічні методи існували протягом століть, сучасна фотографія почала розвиватися на початку XIX століття в Європі. І одним із перших, хто потрапив до об'єктива фотоапарата, був блаженний Папа Пій IX.

Його понтифікат розпочався в 1846 році і тривав до 1878 року. Тому вважається, що його папство було найдовше з часів святого Петра. Власне, саме він проголосив догмат про Непорочне Зачаття і провів Перший Ватиканський Собор. Одних цих нововведень було б цілком достатньо. Навіщо Церкві, яка здавна була покровителькою живопису, користуватися новими технологіями? Принаймні, один з кардиналів понтифікату Пія IX – Джузеппе Печчі – вважав, що «живопис куди краще представляє людей», ніж фотографія, і все життя відмовлявся позувати перед фотоапаратом. Папа Пій IX дотримувався іншої думки і неодноразово фотографувався.

Джерело: Gaudete.ru з посиланням на ChurchPop

ІНДІЯ: ЧЕРНИЦЯ ЗАХИСТИЛА ДОКТОРАТ З КОСМІЧНОЇ ІНЖЕНЕРІЇ

32-річна черниця з Індії с. Бенедикта від Святого Обличчя стала доктором у галузі космічної інженерії. Вона здобула ступінь у престижному Інституті оборони передових технологій в Пуні, поблизу Мумбаї. Її докторська дисертація стосувалася надзвукових реактивних двигунів внутрішнього згоряння, які в основному використовуються в транспортних засобах і в надзвуковому просторі. Теоретично вони можуть скоротити час перельоту повітряним транспортом у будь-яке місце на Землі всього за 90 хвилин.

Сестра Бенедикта визнає, що Бога вона зустріла під час своїх навчань на доктораті. На неї очікувала прибуткова кар'єра інженера, однак під час реколекцій у Пуні жінка відчула покликання. Вона зрозуміла, що це пережиття було «любов'ю до Ісуса», а тому вирішила «віддати перевагу в житті Йому, а не науковій кар'єрі». До згуродження Кармеліток босих вступила в лютому 2015 року. Проте нова настоятелька дозволила своїй сестрі закінчити докторську дисертацію, захист якої був першим виходом новички за брами монастиря.

Джерело: «Tygodnik katolicki»

ЗМІ: В ГРЕЦІЇ ЗНАЙДЕНА МОГИЛА АРИСТОТЕЛЯ

Грецький археолог Константінос Сісманідіс на конференції «Арістотель – 2400 років», що проходила у місті Салоніки (Греція), заявив, що виявлено ймовірну могилу Арістотеля, пише «The New York Times».

Розкопки на батьківщині давньогрецького філософа тривали протягом 20 років. Його крипту виявлено у місті Стагір на півострові Халкідіки (бл. 40 кілометрів від Салонік). Це поселення Древньої Македонії засноване у середині VI століття до нашої ери.

Розкопки почалися у 1996 році. Дотепер вчені лише припускали, що виявлене ними поховання належить знаменитому філософу. На конференції ж прозвучала заява: археологи нарешті отримали вагомі підстави вважати, що справді знайдена могила Арістотеля.

«Ми знайшли могилу і вівтар, згадуваний у древніх джерелах; знайшли шлях, що веде до гробниці, яка була розташована недалеко від агори», – сказав Костас Сісманідіс. За його словами, поховання знаходиться на схилі пагорба на північній околиці міста Стагір, де й народився філософ у 384 році до нашої ери. В історію він увійшов як учень Платона і як учитель Олександра Македонського. Арістотель був найвпливовішим мислителем свого часу. Він став основоположником формальної логіки і створив всебічну систему філософії. Праці Арістотеля мали вирішальний вплив на європейську середньовічну науку та філософію. Найбільшим шанувальником філософської спадщини Арістотеля серед Отців Церкви був св. Тома Аквінський, який зумів пристосувати метод давньогрецького мислителя до потреб християнської теології.

Джерело: «Сибирская католическая газета»

Представник Святого Престолу: рішення по Меджугор'ю ще немає

Глава Дому Друку Святого Престолу повідомив, що призначення Апостольського адміністратора для святині в Меджугор'ї – це лише одна з робочих гіпотез; до сих пір з цього питання не прийнято жодного рішення. Таким чином о. Федеріко Ломбарді прокоментував інформацію, що з'явилася в ЗМІ.

Священик зазначив, що якби таке рішення вступило в силу, то це б означало пряме підпорядкування санктуарію в Меджугор'ї Святому Престолу. Проте ще занадто рано говорити про ставлення Церкви до явищ, які там відбуваються, або про якесь рішення в найближчому майбутньому.

Меджугор'є знаходиться в єпархії Мостар в Боснії і Герцеговині. За словами молодих жителів міста, від 24 червня 1981 року їм почала об'являтися Богоматір, передаючи послання. Ці «одкровення» тривають і донині; вони пов'язані не з конкретним місцем, оскільки відбуваються і за межами Меджугор'я, а з особами візонерів.

Саме безпрецедентна в історії тривалість такого роду явищ і відсутність їх остаточного завершення є головними причинами, чому Церква не висловлюється остаточно на тему їх надприродного характе-

ру. До сих пір Святий Престол визнає правильною позицію єпископату колишньої Югославії з 1991 року, відповідно до якої, надприродну природу явищ з Меджугор'я підтвердити наразі не можна.

18 січня 2014 року завершила роботу міжнародна комісія з вивчення ймовірних Марійських послань під головуванням кардинала Камілло Руїні, але результати її роботи поки що не опубліковані.

Поза тим, щороку до Меджугор'я прибуває близько 2 млн. паломників.

У Франції зростає кількість священних свячень

Всупереч глобальним тенденціям, у Франції зростає кількість священних рукоположень. Очікується, що протягом 2016 року ця країна отримає 100 нових священників. Про це місцева єпископська конференція повідомила у спеціальному комюніке з нагоди урочистості святих Петра і Павла, що відзначалася 29 червня.

Прем'єр-міністр Великобританії – дочка священника й активна християнка

Тереза Мей стала другою жінкою на посаді прем'єр-міністра за весь час існування цієї посади в Об'єднаному Королівстві, і першою жінкою, яка обійняла цю посаду з часів «залізної леді» Маргарет Тетчер. Вона зайняла місце Девіда Кемерона, який вирішив подати у відставку за наслідками референдуму в Великобританії щодо виходу з ЄС.

Новий політичний лідер Великобританії є дочкою вікарія (парафіяльного священника) Англійської Церкви і протягом усього життя була й залишається практикуючою християнкою. «Я – дочка місцевого вікарія й онука старшини полку. Суспільне служіння завжди було частиною мого життя – стільки, скільки я себе пам'ятаю», – розповіла вона телеканалу BBC.

Віра впливає на політичні погляди Терези Мей і відіграє важливу роль у тому, чому вона продовжує брати активну участь у політиці. Як багато інших британських політиків, вона вважає за краще не особливо торкатися питань віросповідання в політичних дискусіях. «[Християнська віра] є невід'ємною частиною мене. Вона є частиною моєї сутності, а тому впливає на моє сприйняття речей», – наголосила Тереза Мей

під час запису передачі «Безлюдний острів» на телеканалі BBC.

Тереза Мей брала участь в кампанії зі зменшення терміну, на якому можна робити аборт, з 24 тижнів вагітності до 20 тижнів на підставі наукових досліджень, які стверджують, що немовля може вижити на терміні 24 тижнів. Хоча в загальному вона виступає все таки «за вибір». Крім цього, вона голосувала проти легалізації в Великобританії евтаназії.

Також будучи лідером Консервативної партії, пані Мей багаторазово виступала проти

несправедливості й нерівності у суспільстві. Вона констатувала: «Якщо ви народилися бідним, то в середньому ви помрете на дев'ять років раніше, ніж інші. Якщо ви чорношкіра людина, то кримінальна юридична система буде поводитися з вами більш жорстко, ніж з білошкірою. Якщо ви хлопчик з білошкірого робітничого класу, то шансів вступити до університету у вас набагато менше, ніж у інших. Якщо ви вчитесь в загальноосвітній школі, то, найімовірніше, ви не досягнете професійних висот у порівнянні з тими, хто отримує приватну освіту. Якщо ви жінка, то ви, як і раніше, зароблятимете менше, ніж чоловік. Якщо ви потерпаєте від психічних захворювань, то набагато менше можете розраховувати на допомогу».

Коли під час передачі «Безлюдний острів» Терезу Мей запитали про вісім пісень, які б вона взяла з собою, якби зазнала аварії корабля, то дві з них виявилися християнськими гімнами: «Оглядаючи чудовий хрест» та «Тому ми перед Ним схилиємося».

Джерело: emmanuel.tv

Футболіст і проповідник

Півзахисник збірної Польщі і дортмундської «Борусії» Якуб (Куба) Блащиковський також не соромиться своєї віри і за будь-якої нагоди свідчить про неї публічно. «Найважливіше для мене – це щоденна Євхаристія і читання Святого Письма. Часом по-людськи мені не хочеться, однак молитва надає мені сили, і я намагаюся про неї не забувати. Знаю, що ні слава, ні гроші не дають стільки радості, як життя з Богом», – говорить футболіст.

За словами Блащиковського, він у своїх висловлюваннях намагається дати свідчення про Христа, і, як стверджує пів-

захисник збірної Польщі, судячи з листів, які приходять до нього, це свідчення почує людьми. «Я – звичайна людина, і моїм головним обов'язком є проголошення Христа. Господь Бог має плани для кожного, кожному дає відповідні дари, і наше завдання – не розтринькати їх, а використовувати, даючи свідчення про Христа», – заявляє футболіст.

Нагадаємо, що саме Блащиковський став найрезультативнішим футболістом збірної Польщі на чемпіонаті Європи з футболу, що проходив у Франції. На його рахунок – два вирішальні голи і одна голева передача.

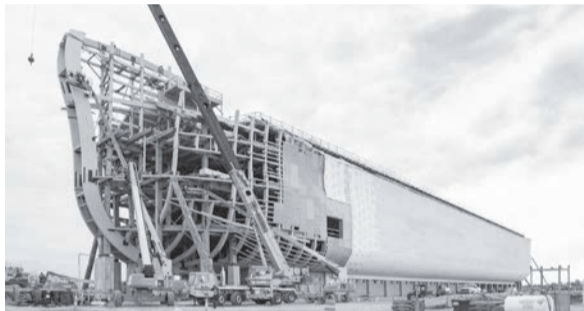
Якуб був також послом Всесвітнього Дня Молоді в Кракові, тобто одним з декількох відомих поляків, які свідчили про віру в Христа і заохочували на ВДМ, беручи участь у різних заходах.

Ноїв ковчег у натуральну величину спорудили у США

Нещодавно відбулось відкриття нового тематичного парку в Вільямстауні (штат Кентуккі). Його головною визначною пам'яткою є відтворена копія біблійного судна.

Ноїв ковчег побудований в точній розмірності, як це визначено в Книзі Буття. Цей корабель на суші 510 футів завдовжки, 85 футів завширшки і 81 фут заввишки займає територію приблизно в півтора футбольних поля, а висотою дорівнює 9-поверховому будинку. Всередині все виглядає також натурально, а каюти заповнені моделями тварин, включно з динозаврами і парюю єдинорогів.

Супротивником християнського парку не подається умова найму працівників музею «Зустріч з ковчегом»: кандидати повинні підписати документ, в якому мусять погодитися з основними постулатами християнської віри, в тому числі зі ставленням до «сексуальної близькості як союзу чоловіка і

жінки, які пов'язані таїнством шлюбу». Працівник парку, згідно з цим документом, має також «прийняти Ісуса Христа як свого Спасителя». Творець проекту Джиммі Хем визнає, що ці умови не дозволяють працювати в новому християнському тематичному парку євреям, мусульманам та представникам інших нехристиянських релігій.

Вчені виявили кладовище загадкового народу з Біблії

Археологи вперше виявили кладовище філістимлян, на якому поховано 200 осіб. Про цей народ, який воював з євреями за панування над Палестиною, вченим майже нічого не відомо.

Результати розкопок, які велися протягом 30 років, були представлені широкій публіці 10 липня. Протягом останніх трьох років американські археологи тримали це відкриття в таємниці, щоб не спровокувати протести з боку ортодоксальних юдеїв Ізраїлю. Такого роду демонстрації під час розкопок проводилися вже неодноразово: останки могли належати древнім юдеям, а їх ексгумація, згідно із законами Мойсея, заборонена.

Поховання філістимлян знайшли на глибині трьох

метрів під виноградником римської епохи. Поруч зі скелетами віком три тисячі років виявлено флакони (в них, очевидно, зберігали ароматичні олії), браслети, сережки, а також зброю. У великих глечиках знайдено останки немовлят. «Філістимляни вели більш пишній та космополітичний спосіб життя, торгуючи з іншими регіонами Середземномор'я. Ізраїльтяни ж тоді були біднішими і займалися переважно сільським господарством», – розповів керівник проекту Лоуренс Стейджер.

Вчені давно сперечаються про походження філістимлян – судячи з їх кераміки, вони прибули до Палестини з територій, що оточують Егейське море. Однак невідомо, звідки саме прибули завойовники: з материкової частини Греції, з Кіпру чи навіть Анатолії. Аналіз кісток філістимлян дозволить дати відповідь на це питання (співвідношення ізотопів в останках може вказати на місце народження їхніх власників).

Філістимляни населяли приморську частину Ізраїлю (від сучасного Тель-Авіва до Гази), починаючи з XII століття до нашої ери. Найвідомішим представником цього народу вважається воїн Голіаф, якого вбив майбутній цар Давид. Поряд з хетами, вони виявилися першим народом, який володів технологіями виплавки заліза. Сучасний топонім «Палестина» походить саме від імені цього народу.

Джерело: Lenta.ru

Тренуючи збірну, тренер провадить курси підготовки до вінчання

Головний тренер футбольної збірної Португалії Фернанду Сантуш – не тільки практикуючий католик, а й один із провідників курсів з підготовки до вінчання. Вже понад два десятки років він бере активну участь у житті Церкви. Навіть працюючи в православної Греції, де він тренував «Афіни», «Панатінаїкос», ПАОК та збірну цієї країни, Сантуш не відмовився від своїх принципів. «В Афінах я жив неподалік одного з католицьких храмів, і я часто ходив туди на месу, навіть у будні», – розповів тренер. Очоливши

національну збірну Португалії, він як і раніше, вірний своєму вибору.

Навіть в ті часи, коли він був поза Церквою, Фернанду Сантуш не полишав молитви. «Багато років вона була убога, однак я ніколи не переставав розмовляти зі своїм ангелом-охоронцем», – розповів тренер. Сантуш зізнається, що завжди починає день з молитви і читання Святого Письма. «Це – моя звичка, якій не зраджую від 1994 року, коли став свідомим християнином», – зізнався наставник збірної Португалії.

Християнський портал KIPiOS за матеріалами gaudete.

КРИВИЙ РІГ: НА МІСЦІ ПАМ'ЯТНИКА ЛЕНІНУ ВСТАНОВЛЯТЬ ПАМ'ЯТНИК СВ. МИКОЛАЮ

У Кривому Розі триває реконструкція скверу по вулиці Свято-Миколаївській в Центрально-Міському районі. Унікальний історико-архітектурний ансамбль буде включати в себе сквер, школу мистецтв, пам'ятник св. Миколаю й розкопки старовинної церкви, – повідомляє Християнський портал KIPiOS.

Розкопки древнього храму, залишки якого були знайдені біля знесеного пам'ятника Леніну, накриють саркофагом – це буде своєрідний музей під відкритим небом. У центрі скверу встановлять чотириметрову фігуру святителя Миколая. Реконструкцію скверу планують закінчити до 12 вересня.

Залишки церкви розкопали під час робіт з благоустрою. Весь храм має довжину 25 метрів. Відомо, що дерев'яний собор Миколи Чудотворця був зведений в 1761 році. У цьому храмі була особлива ікона Миколи-Чудотворця, яка збирала тисячі паломників. В 1934 церкву розібрали, а на її місці встановили пам'ятник Леніну, який був знесений активістами у 2015 році. Під час проведення благоустрою території був знайдений фундамент храму. Після цього на території храму почалися археологічні розкопки.

9% УКРАЇНЦІВ ВВАЖАЮТЬ СЕБЕ АТЕЇСТАМИ

Рівень декларованої релігійності українського суспільства залишається високим. В даний час віруючими визнають себе 70% громадян – таке зазначають дані опитування Центру Разумкова. У 2014 році віруючих було 76%.

Такими, хто коливається між вірою і невірою, вважають себе 10%. Невіра або атеїзм засвідчили 9%. Байдушних до питань віри зараз 7%, не визначилися в цих питаннях – 4%. Ці показники практично не змінилися в порівнянні з 2014 роком.

Рівень релігійності, як і раніше, має виразний регіональний характер: віруючими вважають себе від 91% жителів Заходу до 56% жителів Сходу. Невіруючих або атеїстів найменше на Заході (менше 2%), найбільше – на Сході (17%).

Як відзначають соціологи, українське суспільство залишається толерантним до сповідання різних релігій. Переважна більшість громадян вважають, що «будь-яка релігія, яка проголошує ідеали добра, любові, милосердя і не загрожує існуванню іншої людини, має право на існування» або «всі релігії мають право на існування як різні шляхи до Бога». Зараз, як і раніше, з цими твердженнями погодилися 75% опитаних.

12% респондентів впевнені в тому, що «право на існування мають лише традиційні для нашої країни релігії». Лише близько 9% опитаних підтримали твердження «істинною є лише та релігія, яку я сповідаю».

За даними опитування, проведеного в 2015 році фондом «Демократичні ініціативи», в цілому по Україні підтримують ідею створення єдиної помісної Православної Церкви 28% громадян, виступають проти 14%, ставляться байдуже 35% і ще 23% певної думки не мають.

ВЧЕНІ ВИЯВИЛИ

НЕЗРОЗУМІЛІ ВЛАСТИВОСТІ ЛАДАНУ

Як відомо, ладан був одним із трьох подарунків, принесених волхвами новонародженому Ісусові. Тепер відомо, що ладан – ароматичну смолу – можна вважати медичним дивом. Вчені виявили, що вона може бути використана для лікування раку жіночих яйників. Це було встановлено під час тестування, яке провели дослідники університету Лестера.

Його біологи виявили, що хімічна речовина, що міститься в ладані, вбиває клітини важкодоступних для лікування пухлин. Рак яйників є безсимптомною хворобою на ранніх стадіях і, як правило, не діагностується, поки не стає занадто пізно, що робить його найбільш смертоносним видом гінекологічного раку.

Ладан – це смола *Sacra Boswellia* – невеликого дерева, яке росте в Омані, Ємені та Сомалі і відоме своїми протизапальними властивостями. Місцеві жителі здавна використовують його, а також смоли інших видів *Boswellia*, в народній медицині. Тепер же стало відомо про те, що хімічні речовини, які містять ладан, здатні знищувати ракові клітини.

«Це відкриття має величезний потенціал, – пишуть автори дослідження. – Тепер необхідні клінічні випробування, щоб додатково вивчити механізм впливу ладану на ракові клітини і, за успішного результату, використовувати цю речовину в лікуванні від раку яйників».

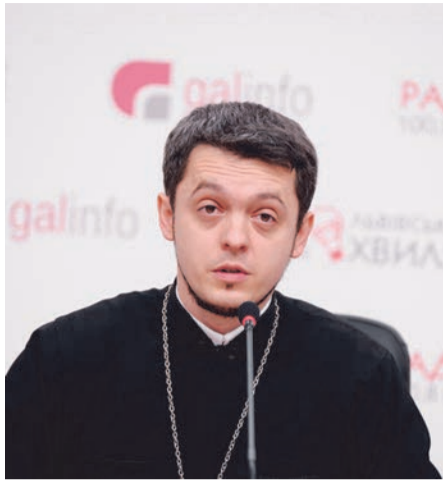

Будьмо милосердні!

Триває проголошений Папою Римським Франциском Ювілейний Рік Божого Милосердя. У своїй буллі «Обличчя милосердя» понтифік проголосив, що протягом усього нинішнього Року Божого Милосердя (РБМ) у певних відповідних храмах та місцях паломництв будуть відчинені так звані «Двері Милосердя». У Львівській архієпархії УГКЦ такими храмами та відпустовими місцями є собор св. Юра та гарнізонний храм св. ап. Петра і Павла (м. Львів), храм у родинному маєтку митрополита Андрея Шептицького у Прилбичах, а також церкви у Глинянах, Страдчі та Новосілках. Ювілей святкуватимуть у Римі та в усіх помісних Церквах, як видимий знак єдності цілої Церкви. Завершиться цей Ювілейний рік в літургійну урочистість Ісуса Христа, Царя Всесвіту, 20 листопада 2016 року. Для проведення урочистостей з нагоди проголошення Ювілейного РБМ були визначені певні священики – так звані сповідники Року Божого Милосердя, які наділені на цей час особливими повноваженнями, яких не має навіть правлячий архиєрей, а лише Апостольський престіл. Про розуміння, тлумачення акту милосердя не лише у Ювілейному році, а й узагалі у повсякденному житті, особливо у теперішньому, непевному, тривожному житті, йшлося у розмові із сповідником Року Божого Милосердя у Львівській архієпархії УГКЦ – пресекретарем Львівської архієпархії отцем Павлом Дроздяком.

– Як часто проголошуються Ювілейні Роки Божого Милосердя?

– Традиція проголошення, а, власне, святкування ювілейних «років милосердя» сягає ще часів Старого Завіту, коли у цей рік прощення випускали на волю в'язнів, невільників і т.п., коли усі борги, які хтось мав, мали бути прощені – згідно з Божим заповітом. Вже у новітню епоху Ювілейні Роки Божого Милосердя спочатку проголошувалися раз на 100 років. Така практика минулих РБМ була не дуже досконалою, бо рідко хто доживав до наступного ювілейного року. Отож, скориставшись добрим досвідом проголошення попередніх таких років безпосереднього великого Божого прощення гріхів, які мають бути відпущеними, Церква проголосила скорочення часу тривалості між ювілейними роками спочатку до 50, згодом – до 25 років.

– Що дало таке нововведення?

– Таким чином Церква дає можливість позбутися наслідків гріха. Бо гріх має двоякі наслідки – це безпосередня дія, що відсторонює від Бога, і, власне, сам наслідок, який цей гріх спричинив. І тому завданням Року Божого Милосердя є цей наслідок гріха, що тягнеться за людиною, зупинити. Для цього ми маємо так звані відпусти, які зупиняють наслідки дії гріха: хоча гріха як такого вже нема, але дія, наслідки його ще залишаються.

– Хто такі сповідники Ювілейного Року Милосердя?

– Згідно з рішенням владики Ігоря (Возьняка), Митрополита Львівського, і за благословенням Святішого Отця, Папи Римського Франциска, сповідниками нинішнього РБМ у Львові призначені: в соборі св. Юра – я, у гарнізонному храмі св. ап. Петра і Павла – о. Степан (Сус). Взагалі на цей РБМ Апостольським Престолом було призначено 1000 сповідників для усієї Церкви. Усі вони (місіонери – авт.) були присутні в Апостольському палаці на зустрічі зі Святішим Отцем, де Папа, власне, наголосив, щоб ми були свідками близькості з Богом і мали можливість дати зрозуміти людині, що Бог її любить, щоб були виразниками Його присутності і благословення Святішого Отця. Сповідники Божого Милосердя отримали від Папи привілей розрішати від затриманих гріхів, на які має право лише Вселенський Архиєрей. Навіть правлячий архиєрей, митрополит не має такої повноти права їх розрішати. Тільки Папа має такий мандат, і от зараз він цей мандат передав цій визначеній тисячі священиків-місіонерів, сповідників Божого Милосердя у нинішньому ювілейному році.

– А що то за гріхи, що відпускаються у РБМ?

– Це декілька гріхів, частина з яких стосується безпосередньо кліру, духовенства. Але є й такі, що стосуються і мирян (наприклад, зневага Святих Тайн та ін.), розрішення яких може дати тільки Святіший Отець. І лише у Ювілейні Роки Божого Милосердя таке особливе, виняткове право такого розрішення надається сповідникам РБМ.

– У чому полягає місія сповідників під час проведення Ювілейних Роки Божого Милосердя?

– Гріх – як рана, яку треба загоїти, зцілити. Не буде загоєння, зцілення, – тобто якщо гріх не буде викоринений із життя, – він згодом може спричинитися до багатьох проблем. І тому Папа закликав, щоби, власне, у цей Ювілейний Рік Божого Милосердя по-особливому побачити, відчутти, що Бог не є жорстоким, не карає, а завжди готовий пробачити усім, хто до Нього звертається. І тому, скажімо, фактором явної присутності Божого милосердя є так звані «ювілейні храми», які відчиняють Двері Милосердя. У кожній єпархії (дієцезії – у римо-католиків) є визначені такі храми. Виконавши певні умови – сповідь, євхаристію, щире бажання покаятися, зупинити гріх у своєму житті, і, пройшовши через ці Двері Милосердя, людина має можливість отримати Боже благословення і повний відпуст, тобто зупинити дію гріха та його наслідки.

– Коли можна пройти цей обряд духовного очищення?

– Якщо є бажання пройти цей обряд, відбути це таїнство духовного очищення, покаяння конкретно у храмі св. Юра, потрібно заздалегідь звернутися до канцелярії храму, і вам визначать дату і час, коли можна буде приєднатися до групи, що проходить цей обряд. Аналогічно – у гарнізонному храмі свв. Петра і Павла. Отож, запрошуємо до цих львівських храмів пройти через Двері Божого Милосердя, що, напевно, залишиться приємним спогадом на роки, і побачити, як змінилося наше життя. Думаю, що ці відвідини залишаться приємним історичним спомином (адже вони – лише один раз на 25 років!). Можливо, що згадка про цей ювілейний рік комусь допоможе змінити на краще своє духовне, і не тільки,

життя... Згадуючи гасло Ювілейного Року Божого – «Будьте милосердні!», – будьте такими не лише у цей рік, а повсякчас. Особливо, коли у наш час тема милосердя звучить і трактується по-різному. З цього приводу наведу декілька роздумів з папської булли: «Опорна балка, на яку спирається Церква, – це милосердя... Ми з сумом спостерігаємо, як досвід прощення у нашій культурі стає дедалі рідшим (явищем). У деяких випадках навіть здається, що зникає вже й саме слово «прощення». Однак без досвіду прощення нам залишається шлях безплідний і стерильний, якби ми жили у якійсь пустельній відлюдній місцевості... Прощення – це сила, яка повертає до нового життя й додає відваги, аби дивитися у майбутнє з надією...» І далі: «Мое гаряче побажання – щоб християни продумали за час Ювілейного Року учинки милосердя щодо тіла і щодо духа. Це буде спосіб пробудити наше сумління, часто приспане перед лицем драми убогості... Відкриймо наново учинки милосердя щодо тіла: нагодувати голодних, напоїти спраглих, одягнути нагих, подорожніх у дім прийняти, в'язнів утішати, хворих відвідувати, померлих ховати. І не забуваймо про вчинки милосердя щодо духа: у сумнівах давати добру пораду, невмілих навчати, грішних напоумлювати, пригнічених утішати, кривди терпеливо зносити, образу охоче прощати, молитися за живих і померлих»...

Ігор ДАЦЬКІВ

Католицький єпископ Якоб Мурікен віддав хворому чоловіку свою нирку. Операція з трансплантації органа відбулася 1 червня в лікарні міста Кочі у штаті Керала, Індія. Операція про-

Єпископ передав хворому чоловіку свою нирку

йшла успішно, як донор, так і реципієнт перебувають під наглядом лікарів. Єпископ з Індії прийняв своє рішення, зокрема, у відповідь на заклик Папи Франциска творити під час Ювілею Милосердя діла милосердя. Єпископ-помічник єпархії міста Пала висловив сподівання, що його вчинок змінить небажання людей в Індії жертвувати свої органи для допомоги тяжко хворим.

Реципієнтом нирок католицького єпископа став 30-річний індуус на ім'я Соорай. Він народився з однією ниркою, та й вона була пошкоджена під час діалізу. Про цей випадок єпископ Мурікен дізнався від о. Девіса Чірамела, засновника «Фонду нирок» в Індії. Він був першим католиць-

ким священиком, який у 2009 році віддав свою нирку для пересадки. З тих пір чимало священиків і черниць у цій країні, наслідуючи приклад о. Чірамела, також пожертвували свої органи.

Єпископ Мурікен, якому 16 червня виповнилося 54 роки, відомий своєю простотою й аскетичним способом життя. Він – вегетаріанець. Свій вільний час проводить у компанії священиків похилого віку в їхньому будинку. Їздить громадським транспортом. Дарунки, які отримує, переказує у центр для розумово відсталих дітей.

Джерело: EKA1.pl

7 коронованих образів Богородиці, або львівські чудотворні ікони

Ми всі неодноразово чули про Львів світський: як наше місто відвідували відомі постаті, які тут відбувалися грандіозні заходи. Ми тішимося, коли бачимо багату архітектуру, дізнаємося про людей, котрі тут жили, творили, винаходили. Проте у Львові відбувалися не лише ціннісно-матеріальні речі, але й глибоко-духовні. Зовсім незначна кількість міст світу може похвалитися таким духовним дійством. Отож, у цій статті йтиметься про коронування семи ікон Божої Матері у місті Львові.

Коронування Диви Марії католики відзначають 22 серпня – як свято Успіння Богородиці. Цей факт є одним з її життя у циклі Внебовзяття, «коли Марія входить в рай як Цариця у славі, і небесне воїнство веде її до трону». Ці та деякі інші відомості взято з «Золотої легенди», яка фактично популяризувала сюжет входження Диви Марії у Царство Небесне. Згодом ця тема стала популярною для зображень в релігійному мистецтві. Сандро Ботічеллі, Пітер Пауль Рубенс, Ель Греко, Дієго Веласкес – ці та десятки інших художників зобразили на полотні своє бачення акту коронації Диви Марії. У Римо-Католицькій Церкві не обмежилися створенням лише образів, але й запровадили т.зв. «акт коронування ікон», за яким чудотворні ікони Богородиці вшановували дорогоцінною короною, інкрустованою діамантами.

За період з 1751 року по нині у Львові було здійснено сім актів коронувань.

конфесій, зважаючи на численні чуда, які відбувалися з віруючими після щирих молитов. Впродовж двох років спеціальна комісія вивчала усі ці чудесні події, після чого у 1749 році Папа Венедикт XIV видав декрет про дозвіл на коронацію цієї ікони. Врешті, після довготривалої підготовки, 30 червня 1751 року дзвони всіх храмів Львова сповістили про початок свята. Цікаво, що коронація відбулася не у храмі чи на площі міста, а на полі при міській дорозі. Після цього хресним ходом образ пронесли через вісім триумфальних арок, оздоблених скульптурами, геральдичними знаками, портретами, малюнками.

З того часу коронована ікона прикрашала каплицю Домініканського монастиря, аж поки у 1946 році представники цього ордену, поспіхом покидаючи місто, забрали цю ікону з собою, помістивши її у Гданську (храм св. Миколая). У Львові експонується лише копія образу в Музеї історії релігії.

Львівська ікона Божої Матері Благодатної

Ікона Божої Матері Благодатної має не менш цікаву історію: намалював її католицький маляр Йосиф Шольц-Вольфович як надгробну, для своєї маленької внучки Катерини. Спочатку образ висів на стіні Латинського собору, над могилою. Згодом, з ініціативи короля Яна Казимира, ікону було перенесено до вітваря собору. На новому місці почали відбуватися чуда, тому ікону коронували у 1776 році.

Після цієї події щоразу більше і більше віруючих відвідували Латинський катедральний собор Успіння Пресвятої Богородиці, де вона знаходилася аж до 1946 року, коли львівський архієпископ Євгеніуш Базяк забрав ікону до Польщі. У Кракові у 1978-1982 рр. професор Йосиф Нікель провів реставрацію ікони Божої Матері Благодатної та виготовив дві її точні копії. Одна з них зараз знаходиться у Львові на місці попередньої. Цю копію коронував сам Папа Римський Іван Павло II під

час свого приїзду до Львова у червні 2001 року.

Скульптура Божої Матері з Дитям або т.зв. Пацінтова Мадонна

Навколо цієї скульптури Божої Матері точаться гострі дискусії з приводу декількох питань: хто і де її створив, як вона потрапила до Львова, зараз у місті зберігається її оригінал чи копія. Що стосується першого питання, то у найбільш поширеній версії мовиться, що фігурку придбав св. Пацінт (католицький святий) у Франції і решту свого життя він возив її з собою. Таким чином, у 1240 році він поспіхом забрав її до Львова, тікаючи з Києва, на який напали татари. За іншою версією, її привіз галицький король Данило Романович разом із сином Левом після походу на Чехію у 1253 році. Серед здобичі була і фігура Богородиці з брунатного алебастру, поклади якого є у чеській Сілезії.

Зберігалася вона у церкві апостолів Петра і Павла, аж поки не закінчилося будівництво домініканського монастиря й храму Тіла Христового у Львові, куди її було перевезено. У 1901 році злодії викрали дві золоті корони, а разом з ними й голівку Ісуса. У 1903 році було виготовлено нові коштовні корони для коронування копії алебастрової статуї Богородиці, що зберігалася у скарбниці монастиря. У 1946 році фігурку разом з давніми іконами було вивезено зі Львова до Кракова. У Музеї історії релігії досі зберігається ота сплюндрована скульптурка, яка, очевидно, і є оригіналом.

Ікона Матері Божої Неустанної Помочі

Ця ікона – одна з найвідоміших на весь світ, оригінал якої намалював євангелист Лука. Зараз у багатьох країнах знаходяться копії цього образу, які приносять допомогу багатьом віруючим. Цікаво, що у Львові свого часу було короновано аж дві такі ікони: у 1927 році – для храму Стрітення Господнього Вищої духовної семінарії, а в 1939 році – для церкви Божої Матері Неустанної Помочі монастиря кармеліток босих. Вірні, на жаль, молилися перед цими іконами зовсім незначний період часу, оскільки, як і попередні образи, їх було вивезено у 1945-му та 1946-му роках на територію нашого західного сусіда – Польщі.

Львівська ікона Божої Матері Розради

Львівська ікона Божої Матері Розради була намальована як точна копія славного образу Salus Populi Romani (Рим) і передана єзуїтам в Ярослав. Згодом її пожертвували до іншого міста, і так ця ікона опинилася у Львові. Частими гостями у храмі апостолів Петра і Павла були польські королі, які приходили помолитися саме перед цією іконою.

Зараз у Музеї історії релігії можна побачити хіба що копію, а «оригінал» у 1946 році було вивезено до Польщі, де цю ікону трактують як покровительку робітників.

Ікона Теробовлянської Богородиці

Ікона Теробовлянської Богородиці – одна з найстаріших «плачучих ікон» України.

Щодо її походження ствердно сказати щось важко. Відомо, що з давніх часів вона належала теробовлянській родині Римбалів, представники яких перебували у священничому сані вже не одне покоління.

Вперше про неї заговорили після того, як образ Пречистої Диви «заплакав» перед українським Великоднем у 1663 році. Крім цих фактів, які відбувалися неодноразово, ікона також завдяки молитвам врятувала теробовлянський замок від облоги турків.

У 1674 році, за рішенням Львівського єпископа Йосифа Шумлянського, Теробовлянську чудотворну ікону урочисто перенесли до Львівського архикатедрального собору св. Юра. З часом для ікони побудували окрему каплицю, де її помістили на спеціально облаштованому престолі, де її можна побачити і зараз. Папа Римський Іван Павло II, перебуваючи з офіційним візитом у Львові, 25 червня 2001 року особисто коронував Теробовлянську чудотворну ікону.

Ікона Деревнянської Богородиці

Назва цієї чудотворної ікони походить від однойменного села, що на Жовківщині. Вперше чудо сталося безпосередньо у родині, яка, зберігаючи цю ікону у себе вдома, ревно молилась перед нею з проханням до Богородиці отримати потомство. Після того, як жінка народила у 42-річному віці сліпого хлопчика, батьки продовжували молитися за оздоровлення немовляти, і через 5 років сталося чергове чудо. На знак вдячності сім'я вирішила віддати образ чернечій обителі отців-василіян, перед тим виготовивши за свої кошти дерев'яні шатри.

Своє місцезнаходження ікона неодноразово міняла, аж поки її не було передано до церкви св. Андрія, де вона зберігається і досі. Ця ікона також опинилася у числі коронованих під час папського візиту до Львова 2001 року.

Наталія ДАНИЛІВ

Камертони душі: про історію та призначення дзвонів

На дзвіниці Собору святого Юра — найстаріший в Україні дзвін, вилитий, згідно з написом на ньому, 1341 року.

Коли приходимо до храму на Літургію чи просто у приватних молитовних наміреннях, то прагнемо якнайглибшої розмови з Богом. У неділю та свята цю молитву підсилює звучання дзвонів. Їхня музика зворушує глибини нашої душі, водночас спонукаючи до ще більшої призадуми.

Дзвони — як комунікатори подій. Дзвонами скликався народ на віче (народне зібрання). Дзвоном вказували шлях тим подорожнім, хто заблукав у негоду. Дзвоном сповіщалося про якусь небезпеку чи нещастя (наприклад, про пожежу). У трагічні для країни дні народ закликали дзвоном на захист рідної землі. Дзвоном повідомлялося народу про перемогу і віталосся переможне повернення полків з поля битви (війни) тощо. Таким чином удари у дзвони у багатьох випадках пов'язувалися з важливими подіями у житті нашого народу.

Але дзвони, як відомо, почали використовуватися християнами не відразу з появою християнства. У старозавітній Церкві — в Єрусалимському храмі — вірні скликалися на богослужіння не дзвонами, а звуками сурм. У перші століття гоніння християни не мали можливості відкрито скликатися до богослужіння, тому все було таємно. Як правило, це робилося через дияконів чи особливих вісників; іноді ж сам єпископ після молитви оголошував про час і місце чергового богослужіння.

Коли припинилися гоніння християн (IV ст.), вірних почали скликати на молитву різними способами. Більш загальний — використання була і клепала (була або кандії — це дерев'яні дошки, а клепала — залізні або мідні смуги, зігнуті в напівколо).

Дзвони — як камертони душі. Вперше дзвони, як відомо, з'явилися у Західній Європі. Існує переказ, за яким винайдення дзвонів приписується св. Павліну, єпископу Ноланському, тобто наприкінці IV чи на початку V століття. Існує кілька переказів про це. Згідно з одним з них, св. Павлін увісні побачив польові квіти — дзвіночки, від яких лунали приємні звуки. Після свого сну єпископ звелів відлити дзвони, що мали форму цих квітів. Але, очевидно, св. Павлін не ввів дзвони у практику Церкви, тобто ні сам він у своїх творах, ні сучасні йому письменники не згадують про дзвони. Тільки на початку VII століття Римському Папі Савініану (наступнику св. Григорія Двоєслова) вдалося надати дзвонам християнського значення. З цього часу дзвони почали поступово використовуватися християнами, й упродовж VIII та IX століть у Західній Європі дзвони міцно увійшли в практику християнського богослужіння.

На Сході, у Грецькій Церкві, дзвони почали впроваджувати з другої половини IX століття, після того, як у 865 році венеціанський дож Урсус надіслав у дарунок імператорові Михайлу 12 великих дзвонів. Вони були поміщені на вежі при Софійському соборі. Але у греків дзвони не набули широкого використання.

У Київській Русі дзвони з'явилися майже водночас із прийняттям християнства св. Володимиром (988 р.), тобто наприкінці X століття. Поряд з дзвонами використовувалися також була і клепала, які існували до останнього часу в деяких монастирях. Церковною мовою дзвін іменується «кампан» — від назви римської провінції Кампанії, де було відлито перші дзвони з міді. Відзначаються такі дзвони звучністю і співучістю, що досягається в різні способи, як-от:

- точною пропорцією міді й олова, нерідко з додаванням срібла, тобто правильним сплавом;
 - висотою дзвона і його шириною, тобто правильною пропорцією;
 - товщиною стінок дзвона;
 - правильним підвищенням дзвона;
 - правильним сплавом була і способом прикріплення його до дзвона, а також багатьма іншими чинниками.
- Билом називається ударна частина дзвона, що розміщується усередині. Східний дзвін відрізняється від західноєвропейського насамперед тим, що сам укріплюється непорушно, а било підвищується всередині його, вільно коливаючись, ударом якого і створюють звук.

Лунаючи вдень і вночі, і здебільшого з висоти, при храмах Божих, дзвін сам по собі нагадує нам слова Господа, сказані через старозавітного пророка Ісаю: «На мурах твоїх, Єрусалиме, Я

Дзвіниця Собору св. Юра у Львові.

поставив сторожу, яка не змовкатиме ні вдень, ні вночі... нагадуючи про Господа» (Іс. 62; 6). Невипадково язичники, чуючи звуки дзвонів, часто говорили: «Це голос християнського Бога чується!»

Могутнє дзвоніння, діючи на наші внутрішні почуття, пробуджує наші душі. Можемо, наприклад, пригадати собі світло пасхальних дзвонів. Часто людина, яка змучена щоденними турботами та труднощами, не може налаштуватись на глибинну розмову з Богом. Тоді ж вчуваються дзвони — навігатори і підсилювачі наших внутрішніх процесів. Слухаймо дзвони і пробуджуймося до нового життя, набираймося Світла!

Юліана ЛАВРИШ,
«Духовна велич Львова»

Земле рідна...

Часто чую фразу: «Я не люблю землю». Не кажу вже про бажання працювати на землі. Чи давно виникло таке явище?

Звісно, що ні. Саме з того часу, коли до влади прийшли совєти. Традиційно в Україні земля — свята. Людина, оскільки *homo sapiens*, то розуміла, що це її, по-перше, місце проживання, єдиний дім у неосяжному космосі, в якому мешкає; по-друге — джерело виживання (харчування, тепло, вода тощо). А ще — краса.

Землю шанували. Між іншим, ніхто не смів навіть плювати на землю. Рільник користувався повагою. Нині в усіх європейських країнах рільник є не менш поважа-

ною особою, ніж будь-який інший підприємець. Советська система задекларувала гегемонію пролетаріату, тобто панівною верствою населення проголошено людей, які не мають землі. Селянство трактувалося як «враг народа», оскільки його залежність від влади була незначною. Отже, потрібно було відібрати в рільника — виробника необхідної продукції — землю і перетворити його в сільського пролетаря. Так і було зроблено. Створено колгоспи, де земля вже не була у приватній власності. Відповідно, селянин, перетворений на наймита, почав втрачати почуття господаря на цій землі. Врешті втратив...

З другого боку, постійно протягом 70 років пропагувалася меншовартість тих, хто працює в цій сфері діяльності, як відсталіх, неосвічених...

Накінець, праця на землі почала вважатися чимось третьосортним, непрестижним. Саме звідси і оте згідрдиве: «Я не люблю землі». Якщо

ви так говорите, отже, у вас сидить отой примітивний «совок», нерозумний, бо не знає елементарного: земля не тільки тримає людину на собі, не тільки її годує. Людина — частка землі! Отже, земля потребує не лише догляду, але й пошани.

А тепер подивіться на дії совка: він спокійно кидає сміття на вулиці, в лісі, в ріці... Бо совок тому й совок, що втратив почуття господаря. Совок вирізує ліси за гроші, не думаючи про те, що завтра на нього чекає затоплення чи засуха. Совок зливає відходи від виробництва в ріки, бо він — не господар і не думає, що він та його діти не матимуть питної води. Совок не утилізує, як робиться в усьому цивілізованому світі, сміття, бо не думає, що завтра він і його діти не матимуть чим дихати. Він — совок. Він не здатний думати. Він втратив моральні засади. Він просто існує — їсть, п'є, розважається. Він поволі перетворився з людини в людиноподібну

істоту.

Оглянься, як ти сам ставишся до землі, а твої родичі й друзі? Молода дівчина робить зауваження трохи старшому від неї чоловікові: «Чому ви кинули під ноги недопалок? Он же за два кроки — урна!» І несподівано одержує у відповідь крик: «Ето моя земля! Что хочу, то и делаю! Понятно?»

Насправді ж той чоловік дуже й дуже помиляється. Бо то не його земля. На своїй, рідній, любленій території недопалків не кидають. По-друге, це земля всіх інших,

хто мешкає в цьому місті. По-третє, чи той чоловік створив землю своїми руками, що вона «його»? Наш люд, доки не став атеїстом, знав, що земля — творіння Бога. Людина ж — орендар, і їй доручено стати на ній добрим господарем. Відповідно, й ставлення до землі має бути як до Божого дару.

Чи можеш з таким великим даром робити що заманеться? А чи маєш той дар шанувати? Розкажи іншим про свої міркування...

Оксана САПЕЛЯК

«Я в моїм серці сховав Твоє слово, щоб не зрішити проти Тебе» (Пс 119. 11).

Дорогі брати і сестри у Христі!

В людині є внутрішній голос, який заохочує її до певних дій і способів поведінки, або ж застерігає її: «Це ти повинен робити, а це – ні», – а після здійснення вчинку хвалить, або ж докоряє її: «Це ти зробив правильно, а це ти не повинен був робити». Цей голос – голос сумління.

Ми не можемо заглянути всередину людини, і все ж ми знаємо, що цей внутрішній голос реагує у кожній людині не з однаковою силою й не однаково чинно. Є люди з чутливим сумлінням, і такі, в кого сумління огрубіло. Сумління може бути надміру лясливим, навіть хворобливим, або ж – явно «без скрупулів». Хтось може також діяти, помиляючись, думаючи, що те, що він чинить добре, хоча воно насправді зле.

ЩО ТАКЕ СУМЛІННЯ?

Чи сумління є просто наслідком наших спадкових задатків, виховання й довкілля? Чи воно є питанням розумової здатності або певним типом інтуїтивного, внутрішнього відчуття, яке в різних життєвих ситуаціях дає нам змогу «пізнати», що правильне, а що хибне?

Другий Ватиканський Собор навчає: «Сумління є найінтимнішим і найпотаємнішим центром людини, святилищем, у якому вона є сама з Богом і де Його голос промовляє» (Радість і надія, 16).

Сумління походить з творчого акту Бога. Бог вклав у наше ество і в усе творіння певну закономірність. Вона пов'язана з нашою здатністю пізнавати і воліти. Певно, що наставництво, отримане в отчому домі та школі, відіграє тут велику роль, як і наша власна поведінка. Велике значення для розкриття сумління має своєрідність нашого стосунку до Бога, конкретно – нашого «уявлення» про Бога та наш спосіб життя, який з нього випливає.

ЗВІДКИ БЕРУТЬСЯ ВІДМІННОСТІ?

Мабуть, усі ми принагідно мали досвід у нас самих, як сумління може змінюватися. Звернення до Бога, до Священного Писання після глибокого опам'ятання, що настало з якої-небудь причини, може відкрити очі. Ми тоді раптом відкриваємо те, чого ми ніколи або довгий час не зауважували. Ми пізнаємо прихильність Бога, Його очікування і надії, очікування інших, помилки, що їх ми допустилися; упущення, що час від часу стаються, і т.д. Сумління починає ставати чутливішим або взагалі прокидатися.

Протягом років ми деколи також констатували, що наше сумління огрубіло. До злого звикають надто легко. Механізми самовиправдання або поверховість можуть довести до того, що сумління – звичайно, до якоїсь певної міри – «за-

синає». Деякі помилки, що їх ми раніше вважали вагомими, розглядаємо як незначні, або й узагалі не помічаємо; багато що витісняємо в підсвідомість або «перекриваємо» різноманітними аргументами. Через переважаність або особливі обставини ми вважаємо себе виправданими і т.д. – сумління можна формувати, також і переформувати.

КОЖЕН ПОВИНЕН ВИРІШУВАТИ ЗГІДНО ЗІ СВОЇМ СУМЛІННЯМ!?

Особливо щодо спірних питань можна в останні роки

ґрунтуванням.

ВІДКРИТІСТЬ ДО ІСТИНИ

Папа Іван Павло II сказав єпископам Австрії: «Як око не може відмовитися від світла, так і сумління не може відмовитися від правди» (Іван Павло II, Промова до єпископів у Зальцбурзі, 1988). Сумління не є самодержавним творцем норм. Воно відкрите до правди, тобто – до пізнання Заповіді. В новому Катехизмі це виражено так: «Моральне сумління є судом розуму, через який людина пізнає моральну якість конкретного

подати орієнтири, чинні для сьогодення.

Окрім того, деколи у важких питаннях необхідно спитати поради осіб, які вірні Богові й перебувають у зв'язку з Ним (єдність з Римським Архиреем є при тому важливим знаком). Однак, це не звільняє нас від нашої власної відповідальності.

У цьому відношенні потрібно пам'ятати, що ми, – якщо цього захочемо, – з певністю й легко знайдемо осіб, які потверджуватимуть нас у збоченій поведінці, хибно вті-

Псалмопівець як представник всього людства, що тужить за Месією, молиться: «Пошли Своє світло та правду Свою, вони мене будуть провадити, вони запровадять мене до Твоєї святої гори та до місць пробування Твого» (Пс. 43, 3). Він молиться тут в покорі й усвідомленні власної неспроможності про Божу допомогу, а Новий Завіт сповіщає нам: «Благодать та правда з'явилися через Ісуса Христа» (Ів. 1, 17). «Бог хоче, щоб усі люди спаслися, і прийшли до пізнання правди» (1 Тим. 2, 4).

Благодать і правда є плодами діла Відкуплення. Тому надзвичайно важливо отримувати плоди Відкуплення й навертатися шляхом прийняття Святих Таїнств, зокрема – Таїнства Покаяння. Ми не повинні звикати до зла, не повинні виправдовувати самих себе, а мусимо бажати й дозволити, щоби Христос нас оправдав – через прощення гріхів. Зміцнені Його благодаттю, ми – в намаганні слідувати за Його словом – можемо розпочинати знову й знову та осягнути витривалість, не дозволяючи темряві заволодіти нами.

ФОРМУВАННЯ СУМЛІННЯ – ЗАВДАННЯ НА ВСЕ ЖИТТЯ

Якими ж є відповідні засоби для формування живого, чутливого сумління? Важливою є регулярна, особиста молитва, у якій ми з усім нашим життям та всіма його сферами знову й знову постаємо перед Богом, прагнемо пізнати Його святу волю й просимо Його допомоги. Далі: дуже суттєвим є читання Священного Писання та відповідних добрих книжок, у яких неспотворено представлене вчення віри та моралі, й невіддільно пов'язане з цим конкретне намагання духовно зростати у власному мисленні, мовленні та поведінці. Окрім того, для цілеспрямованих християн необхідним є щоденний іспит сумління, й дуже стане у пригоді регулярна участь у Таїнстві Покаяння, по можливості пов'язана з духовним наставництвом.

В Катехизмі Католицької Церкви ці важливі пункти влучно підсумовані: «У формуванні сумління Слово Боже є світлом нашої дороги; нам необхідно засвоїти його через віру і молитву, ввести його у практику. Нам ще треба перевіряти наше сумління, вдивляючись у Хрест Господній. Нас підтримують дари Святого Духа, допомагають свідчення або поради інших людей; нас веде авторитетне вчення Церкви» (Катехизм Католицької Церкви, 1785).

Правильне формування сумління чинить нас не лясливими, а радісними, веде до витривалих зусиль та приносить мир. Нехай це буде дано нам усім! Цього бажає з цілого серця.

† Клаус КЮНГ

З німецької переклав
Петро ГУСАК

Окружне послання єпископа Клауса КЮНГА (дієцезія Фельдкірх, Австрія)

часто почути повчання: «Це повинен кожен вирішувати сам згідно зі своїм сумлінням». Такий підхід вважають навіть виявом зрілості християнина. Сумління, отже, є найвищою інстанцією моральної діяльності. Як це потрібно розуміти?

Зрілість не може означати, що кожен сам встановлює, що правильне, а що – хибне. Псалом каже: «Безумний говорить у серці своїм: Нема Бога!» (Пс. 53, 2), – а в іншому місці: «Та й говорять: Не бачить Господь, і не завважить Бог Яковів...» (Пс. 94, 7). Це – одна з основних спокус людини: зробити себе остаточним суддею правди, або ж вчинити безглузду спробу пристосувати не життя до віри, а віру до життя.

Було й залишається далекоглядним те, чого навчав кардинал Ньоман більш як 100 років тому: «Якщо люди захищають права сумління, то вони зовсім не мають на увазі права Творця, ані не зобов'язання створіння супроти Нього в думках і вчинках; вони радше розуміють під цим право говорити, думати, писати і діяти так, як це відповідає їхньому судженню чи настрою, не мислячи при цьому жодним чином про Бога» (Церква і сумління, 63). Однак, гідність сумління полягає в тому, щоби бути місцем, у якому Бог промовляє до людини. Словами II Ватиканського Собору: «Чим більше утверджується правильне сумління, тим більше особи і групи відвертаються від сліпої сваволі й намагаються орієнтуватися на об'єктивні норми моральності».

Сьогодні нерідко буває, що хтось, хто у якій-небудь сфері поводить в явній суперечності до Божих Заповідей (тут може йтися про важливі питання), виправдовує себе словами: «Я можу це узгодити з моїм сумлінням», – так, неначе це було б достатнім й справді виправдальним об-

вчинку, що його виконуватиме, тепер виконує чи виконала. У всьому, що людина робить і говорить, вона повинна йти за тим, про що вона знає, що воно є правдивим і чесним. Саме через суд своєї совісті людина сприймає й пізнає накази Божого Закону» (Катехизм Католицької Церкви, 1778).

Це не вистачає, що хтось особисто переконаний у правильності вчинку, якщо він одночасно не перевіряє його узгодженість з Божими Заповідями. Інакше, – як це колись показав кардинал Ратцінгер, – були б виправдані, наприклад, також і злочини націонал-соціалізму, якщо ті, хто їх вчинив, були переконані у правильності своїх дій.

ПРАВИЛЬНЕ СУМЛІННЯ

Правильне сумління – той суд розуму, який орієнтується на Боже Слово (або ж на справжнє буття людиною), ставить за передумову пошук правди. Святий Августин навчав: «Увійди в своє сумління, його запитуй! ... Увійдїть, отже, браття, у вашу внутрішність! Й у всьому, що ви чините, дивїться, щоби Бог був вашим свідком!» (Св. Августин. Коментар на Послання Івана, 8, 9). Отож, перша передумова для осягнення правильного сумління полягає в тому, щоби увійти в себе, або ж звернутися до Бога, замислитися над тим, чого навчає Священне Писання, зокрема – у тому значенні, у якому його розуміє Церква.

Сьогодні не завжди легко впізнати те, що правильне, тому що існує велика плутанина думок та вражає розмаїття способів життя. Щоправда, ми не повинні закривати очі на те, що й від самого початку не бракувало плутанини. Христос сам про це попередив і ще апостоли на неї скаржилися. Тому основним імпульсом для написання Катехизму Католицької Церкви був намір

шатимуть і не говоритимуть правди, тому що вони не хочуть нас зранити, або так само, як і ми, не дуже дбають про послідовне наслідування Христа. Добрих пастирів знайти нелегко. Христос є Добрий Пастир, і добрими пастирями є ті, хто перебуває в єдності з Ним.

Врешті, ми самі повинні нести відповідальність за наше мислення, мовлення і діяння, й ніхто не може позбавити нас цієї остаточної відповідальності.

ХИБНЕ СУМЛІННЯ

У певному випадку може статися, що ми, помимо найкращих зусиль й задіяння найкращих засобів – молитви, роздумувань над Господніми повчаннями й пошуку рад, – можемо дійти до хибного судження і при тому не обтяжити себе провинкою, тому що ми діємо в добрій вірі. Однак, в інших випадках це не так. Причина помилки може лежати глибше, бо ми, наприклад, не подбали про необхідне релігійне наставництво, або нам бракує релігійного життя. Провина може бути навіть більшою, якщо те, що є помилковим, вже більше таким не сприймається, якщо хтось свідомо й гордовито залишається глухим на повчання Священного Писання, або на вислови Учительського Уряду Церкви, які на Священне Писання спираються.

Ми мусимо усвідомлювати ще й таке: для того, щоб здобути правильне формування сумління, надзвичайно важливо намагатися застосовувати на ділі те, що ми пізнали як правильне у молитві, в розмові з Богом чи іншими. Святий Яків нагадує: «Будь-те виконавцями слова, а не лише слухачами, самі себе обманюючи» (Як. 1, 22). Сліпці у Священному Писанні є образом духовної сліпоти, що її в людині спричиняє гріх.

Церква офіційно визнала 132 євхаристійні чуда

Час від часу в Католицькій Церкві фіксуються чудесні знаки, які відбуваються з Євхаристійними Дарами. Протягом усієї історії Церкви таких чуд сталося доволі багато, проте лише 132 з них офіційно визнані Католицькою Церквою автентичними. Троє з них хорватський католицький портал «Bitno.net» перераховує як найбільш яскраві.

Вже у XXI столітті, а саме – 12 жовтня 2008 року – в церкві св. Антонія в Сокулці в Польщі розпочалися події, які пізніше були Церквою визнані, як автентичне євхаристійне чудо. Цього дня парафіяльний сотрудник о. Яцек Інґелевіч причащав вірних під час ранішньої Служби Божої. В часі цього йому випадково на підлогу впав один із освячених оплатків. Згідно з літургійними приписами, отець підняв частинку з підлоги і поклав до особливої посудини, наповненої водою. Оплаток, який зазвичай розчиняється у воді за кілька годин, залишався цілим протягом кількох днів і на ньому з'явилася червона пляма.

Священик повідомив про це свого архиєпископа. Архиєрей вирішив віддати оплаток на науковий аналіз. Науковці встановили, що йдеться про часточку людського серцевого м'яза, яка повністю переплетена з хлібом. Це було настільки неймовірно, що вчені подумали про підробку. З цієї причини вони піддали оплаток кількаретовим і різноманітним дослідженням, проте результати завжди підтверджували – йдеться про серцевий м'яз людини.

Після цих ґрунтовних досліджень і їхніх результатів Церква визнала це євхаристійне чудо. Зараз чудесна частинка зберігається в особливому релікварії в каплиці Богородиці Вервичкової в церкві св. Антонія в Сокулці.

Напевно, найстарішим зафіксованим в Церкві євхаристійним чудом є чудо, що сталося в італійському містечку Ланціяні наприкінці XVIII століття. Єромонах Чину св. Василія в часі Переєстествовлення засумнівався в тому, що хліб справді стає Тілом, а вино – Кров'ю Христовими. В момент, коли він вимовив слова Переєстествовлення, хліб став видимим м'ясом, а вино – видимою кров'ю. Переляканий священик показав те, що сталося, усім присутнім на цей момент в церкві. Ці Тіло і Кров збережені до наших часів.

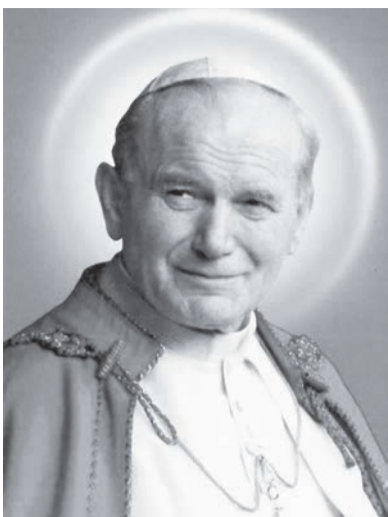
Наприкінці XX століття монахи, які зберігають ці чудесні реліквії, звернулися до науковців з проханням дослідити їх. Дослідження підтвердили, що йдеться про людське м'ясо та людську кров. Проте найбільш шокуючим стало відкриття, що людські тканини, які зберігаються ось уже майже 1200 років, мали ті ж самі фізичні та хімічні властивості, що й тканини живої людини.

Ще одне чудо, яке вражає науковців своїм протистоянням відомим законам природи, є 223 посвячені оплатки, які зберігаються в церкві св. Франциска в італійській Сієні. Йдеться про посвячені частинки, які у серпні 1730 року невідомі викрали з кивоту церкви св. Франциска. Через кілька днів ці посвячені оплатки були знайдені в скарбонці для милостині.

Місцеві францисканці показали їх народові і, за літургійними приписами, залишили їх, щоб вони розчинилися у воді. Проте ось уже 280 років ці оплатки залишаються цілими і не розпадаються. Більше того, нещодавно проведені дослідження встановили, що ці оплатки зберігають усі фізичні та хімічні властивості свіжого, щойно спеченого прісного хліба. Відповіді на питання «Як таке можливе?» науковці не мають.

«Католицький оглядач»

Екзорцист: демони бояться святого Івана Павла II

Святий Іван Павло II – заступник у боротьбі зі злим духом, розповідає екзорцист Риму. Демон дуже боїться Папу, який «зруйнував усі його плани». Зокрема, йдеться про падіння комунізму у Східній Європі, а також про велику любов молоді до Святішого Отця.

Отець Габріель Аморт, однак, переконаний у тому, що в боротьбі за душі ми не самі, оскільки у своєму служінні він неодноразово отримував допомогу з неба, зокрема, за заступництвом св. Івана Павла II. Будинок о. Габрієля у південно-західній частині міста не привертає до себе уваги перехожих, проте саме там точиться жорстока боротьба добра і зла. За останні 26 років священик провів там понад 70 000 актів екзорцизму.

«Світ має пам'ятати: сатана існує. Демони можуть впливати на людей звичайними та надзвичайними способами», – каже він. 86-річний екзорцист Римської дієцезії, священик з Товариства св. Павла, пояснює різницю: «Те, що ми називаємо звичайним впливом, виявляється як спокуси віддалитись від Бога, та – як наслідок – наблизитись до пекла. Ці спокуси переживають

сповідники усіх релігій». «Надзвичайними» способами, які застосовує сатана, о. Габріель називає «одержимість; демонічний вплив, що веде до розпачу; знуцання демона, як у випадку з о. Піо, якого сатана бив, а також випадки, коли сатана має вплив на простір, предмети та тварини». Отець наголошує, що «надзвичайні впливи» трапляються рідко, проте він помічає стрімке зростання: «Вражає кількість молодих людей, що знаходяться під впливом злого духа сьогодні через участь у сектах, спиритичних сеансах та наркотики».

Та о. Габріель не впадає у розпач: «З нами – Ісус та Марія... Бог пообіцяв, що не допустить спокус та випробувань понад наші сили». Він теж дає своєрідну інструкцію для кожного у боротьбі зі злом: «Боротися зі спокусами сатани належить, передусім, уникаючи обставин та ситуацій, що ведуть до зла, до гріха. Сатана шукає наше найслабше місце. Далі – молитва. Ми, християни, маємо велику перевагу, адже ми маємо Слово Боже, Святі Таїнства та молитву».

Зрозуміло, що передусім під час екзорцизму отець Аморт звертається до Христа, промовляє Ім'я Ісуса. Він також прикликає заступництва святих.

Останнім часом священик досвідчив сили посередництва св. Івана Павла II під час молитви. «Я двічі запитував демонів, чому вони так бояться Івана Павла II, та отримав дві відповіді, обидві дуже цікаві. «Він зруйнував мої плани», – сказав мені злий дух. На мою думку, тут йдеться про падіння комунізму у Росії та Східній Європі. Друга відповідь була такою: «Йому вдалося вирвати з моїх рук багато молоді, завдяки йому вони повернулись до Бога». «Можливо, ці молоді

люди були християнами лише формально, проте завдяки особі святого відновили свій зв'язок з Богом», – розповідає отець.

– Запитуєте про найсильнішого посередника? Звичайно, це Пресвята Діва Марія! Якимось я також запитав сатану, чому він не зносить, коли взивають Матір Христа. «Усе тому, що я більше упокорений, коли мене перемагає людина, ніж коли мене перемагає Бог», – пролунало у відповідь».

Отець Габріель постійно нагадує людям про те, що «екзорцизм – це молитва, і християни можуть молитись про звільнення людини чи місця від впливу злого». «Три речі надзвичайно важливі. Христос говорить про них апостолам. Це відповідь і для нас, екзорцистів, – веде далі священик. – Демонів перемагає піст, молитва та віра. Необхідно мати віру, міцну віру. Багато разів під час зцілень Ісус говорить: «Віра твоя спасла тебе». Не знаходимо у Євангелії чогось на кшталт: «Ось Я, і Я тебе зцілив!». Ні! Ісус шукав віру – стійку, міцну, абсолютну. Без віри і ми не зможемо нічого учинити».

CREDO

Про те, як св. Іван Павло II вершив екзорцизм над біснуватою дівчиною у Ватикані

Отець Мар'ян Райхель, екзорцист римо-католицької Перемиської єпархії, в часі понтифікату св. Івана Павла II описував ситуацію, як під час одного з екзорцизмів, які він провадив, демон верещав: «Той ваш Папа! Один його поцілунок коштує нам дорожче, як усі ваші екзорцизми! Один його поцілунок гірший від півтори тисячі екзорцизмів!», – пише хорватський католицький портал «Bitno.net». Щойно тоді екзорцист зрозумів, чому святий

у часі своїх апостольських подорожей цілував землю країни, до якої прибував.

Існують задокументовані свідчення про те, що за свого туземного життя св. Іван Павло II вершив екзорцизми. Зокрема, в часі перших років його понтифікату у Ватикані стався такий випадок.

Єпископ італійського міста Сполета монс. Отторіно П'єтро Альберті звернувся до Папи з проханням про екзорцизм над 22-літньою італійкою Франческою,

чий випадок був особливо важким. Ні сам єпископ, ані жоден зі священиків його єпархії не могли допомогти нещасній дівчині. У цій ситуації єпископу розповіли, що у 1952 році у Сполета вже був подібний випадок, коли ніхто не міг вигнати демона зі старенької пані. Тоді єпископ звернувся по допомогу до тодішнього Папи Пія XII, який визволив нещасну з демонських пазурів.

Тому єпископ Альберті вирішив прохати Папу Івана Павла II про допомогу Франчесці.

У призначений день і час єпископ, один із його священиків та біснувата очікували Папу в одній із ватиканських кімнат. Коли в кімнату увійшов св. Іван Павло II, дівчина несамовито заверещала і впала на підлогу. Вереск був настільки

сильний і жахливий, що його чули в інших будівлях. Папа відкрив Требник і розпочав молитву. Час йшов, молитва тривала, а Франческа і далі верещала та кидалася по підлозі. Завершивши обряд, Папа сказав: «Завтра відправлю Службу Божу у її наміренні». У цей момент Франческа заспокоїлась, її погляд став зовсім інакшим. Вона сіла на підлогу і зі здивування подивилася на Святішого Отця. В її погляді знову відчитувалась свідомість людини.

– Де я? Що трапилось? – спитала вона зі здивуванням.

– Франческо, ти тут?! Тебе вдалося повернути! – з радістю скрикнув її парох о. Балдіно, який також був присутній у кімнаті. – Молитва Святішого Отця визволила тебе!

Об'явлення св. Йосифа в Бразилії визнані Церквою

У 1994-1998 роках в Бразилії чоловікові на ім'я Едсон з'явився св. Йосиф з Марією та Ісусом. Після детальних досліджень нещодавно ці об'явлення були визнані Церквою.

У першу середу березня 1994 року в місцевості Итапіранга 22-річний Едсон Глаубер отримав послання, в якому Діва Марія просила про навернення, молитву на вервиці, а також щоби часто приступати до таїнств Сповіді та Євхаристії. Марія також звернула увагу на вшанування пречистого серця святого Йосифа.

Протягом чотирьох років об'явлень Святої Родини св. Йосиф також передав Едсону обітничі: «Так само, як я праведний і вірний в очах Бога, так і ти, хто присвячує себе вшануванню мого серця, будуть чистими, праведними і святими в Його очах. Він наповнить вас милостями і чеснотами, підтримуючи на щоденному шляху до святості». Св. Йосиф також пообіцяв, що «всі, хто буде робити добро найбільш нужденним – особливо хворим і вмираючим, яких я потішаю та оберігаю, – отримає в останній момент життя благодать доброї смерті. Я сам буду просити за душі [благодійників] мого Сина – Ісуса – разом з моєю дружиною, Дівою Марією. Ми потішимо їх в останні години на землі, ми

будемо разом із ними, і вони спочинуть в мирі наших сердець».

У посланні святого Йосифа також було дано обіцянку, що всі грішники, «навіть ті, хто скоїв найгірші гріхи, можуть вірити в Божу любов і прощення, а також у мене, в мою підтримку».

На початку 2010 року, після низки досліджень, молитов і спостережень, місцевий єпископ Карільо Грітті офіційним розпорядженням визнав Итапірангу як місце об'явлень Святої Родини (Итапіранга знаходиться близько 1500 км на південний захід від Ріо-де-Жанейро, на кордоні з Аргентиною; неподалік, приблизно в 1000 км звідти, є санктуарій в Сан Ніколас, де в 80-х роках ХХ століття відбувались об'явлення

Марії).

Окремим документом єпископ також визнав об'явлення Марії, які відбувались в Итапаранзі в 2005-2010 роках. Марія закликала до посвячення трьом святим серцям – Ісуса, Марії і Йосифа. Наступним кроком була побудова санктуарію як місця майбутніх паломництв.

Вшанування святого Йосифа все більше присутнє в Католицькій Церкві. У 1962 році, після літургійної реформи Папи Павла VI, ім'я св. Йосифа було вперше впроваджено до першої Євхаристійної молитви, а в 2013 році

ім'я св. Йосифа було введено до всіх Євхаристійних молитов.

За матеріалами: CREDO

Процес включення лефевристів у структури Католицької Церкви набирає обертів

Процес включення «Священничого братства св. Пія Х» в структури Католицької Церкви успішно прогресує: Папа Франциск пропонує йому статус персональної прелатури – на кшталт тої, яку вже має, наприклад, рух «Opus Dei». Про це в інтерв'ю німецькому тижневику «Die Zeit» розповів відповідальний за діалог Ватикану з лефевристами секретар комісії «Ecclesia Dei» архієпископ Гвідо Поцца.

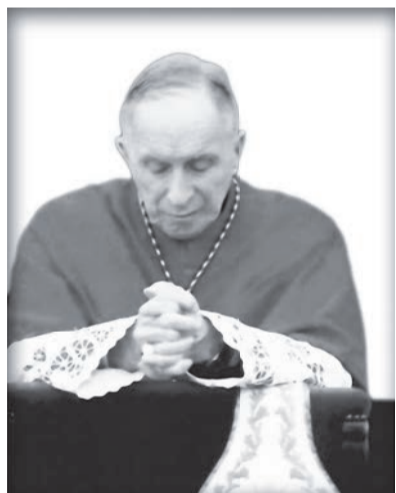
64-річний ієрарх пояснив, що повна інтеграція «Братства» буде можлива навіть без попереднього прийняття ним усіх положень вчення, що міститься в низці документів II Ватиканського Собору, як, наприклад, в Декларації про ставлення Церкви до нехристиянських релігій «Nostra Aetate», Декреті про єкуменізм «Unitatis redintegratio», Декларації про релігійну свободу «Dignitatis Humanae» і деяких інших текстах, присвячених діалогу християнства з сучасним світом. Йдеться про твердження,

щодо яких лефевристами висловлюються сумніви в їх ортодоксальності.

Архієпископ Поцца зазначив, що Собор не був істиною в останній інстанції, а черговою ланкою повноти католицької традиції і безперервного наставництва Священного Учительства Церкви. Тому не всі соборові тексти мають віронавчальний характер, а, отже, не всі положення, які містяться в них, є обов'язковими для прийняття їх в добрій вірі.

Обов'язковими для прийняття є артикули Символу віри, вчення про Таїнства і визнання примаату Папи. Якщо ж говорити про вчення II Ватиканського Собору, то, за словами архієпископа Поцца, деякі його положення є обов'язковими, як, наприклад, тайна єпископської хіротонії як повноти священства, догма про примат Папи, догма про учительську владу собору єпископів з Папою на чолі. Саме ці положення лягли в основу доктринальної декларації, яка була запропонована для підписання «Братству Пія Х». Архієпископ нагадав, що це – ніщо інше, як умови повної єдності з Католицькою Церквою для кожного віруючого католика.

Секретар Папської комісії «Ecclesia Dei» розраховує, що надалі діалог з «Братством» зосередиться на обговоренні соборових документів під кутом зору безперервної і нерозривної традиції Церкви. У зв'язку з цим

він наголосив, що церковну традицію не можна розглядати як щось мертве, але, в той же час, і як щось таке, що може бути безболісно адаптоване до всіх аспектів сучасної культури.

«У нинішній непростий час загального замішання і дезорієнтації завданням всіх, хто прагне залишитися вірним вченню Церкви, є поглиблення християнської віри і місії. Я сподіваюся, що «Священничє братство св. Пія Х», будучи повністю інтегрованим в церковні структури, зможе зробити свій внесок у виконання цієї апостольської місії і в утвердження католицької віри в нашому суспільстві та й в усьому світі», – заявив архієпископ Гвідо Поцца.

Білоруська редакція Радіо Ватикану

Найвідоміші футболісти-християни світу розповіли про досвід віри

Релігійний інтернет-ресурс «Духовна велич Львова» підготував невеликий перелік найвідоміших футболістів світу, які сповідують християнські цінності у своєму професійному та особистому житті. Звісно, цей список є неповним, адже є ще безліч осіб, яких тут не згадано. Проте імена цих футболістів можна зустріти в усіх впливових світових рейтингах. Сподіваємось, невдовзі побачити і наших футболістів у таких списках, адже щиро переконані, що вони мають великий запас духовного натхнення, яким спроможні поділитись зі всіма прихильниками футболу, спорту та здорового способу життя загалом.

Едінсон Кавані – уругвайський футболіст, нападник збірної Уругваю та французького «Парі Сен-Жермен». Цей футболіст неодноразово стверджував, що Бог займає надзвичайно важливу анонімну роль у його спортивній кар'єрі. Про свої духовні погляди Едінсон Кавані розповів у книзі «Quello che ho nel cuore: vita, calcio e fede» («Те, що в моєму серці: життя, футбол і віра»).

Неймар да Сілва Сантус Жуніор – бразильський футболіст, нападник збірної Бразилії та іспанської «Барселони». Незважаючи на те, що цей футболіст ніколи відкрито не позиціонує себе як релігійну людину, проте в багатьох інтерв'ю розповідав, що всі рішення у його житті приймає Господь. Неймар також знайий своїм шанобливим ставленням до представників різних релігій.

Вейн Марк Руні – англійський футболіст, нападник та капітан «Манчестер Юнайтед» і збірної Англії. Його часто називають «суперкатоликом». «Звісно, я молюсь до Бога. Я вірю в Бога. Я не молюсь, щоби Бог допоміг мені з кар'єрою. Я звертаюсь до Нього з любов'ю, щоби Він подарував здоров'я моїй сім'ї та друзям», – розповідає спортсмен.

Роналду (повне ім'я – Роналду Луїс Назаріу ді Ліма) – бразильський футболіст, нападник, дворазовий чемпіон світу, віце-чемпіон світу, найкращий футболіст в історії чемпіонатів світу за результатами досліджень «Castrol Index». Незважаючи на те, що 14 лютого 2011 року спортсмен оголосив про завершення кар'єри у зв'язку з неможливістю підтримувати спортивну форму, цей список неможливо уявити без його імені. Футболіст знайий у світі як надзвичайно духовна та віруюча людина. Він часто стверджує, що всім своїм успіхам завдячує Божому милосердю та допомозі.

Кака (справжнє ім'я – Рікарду Ізексон дус Сантус Лейті) – бразильський футболіст, півзахисник збірної Бразилії та американського клубу «Орlando Сіті». Сказати, що Кака – релігійна людина – це не сказати про нього нічого. Його улюбленою книгою є Біблія, він також слухає духовну музику. Після проблем, пов'язаних зі здоров'ям, спортсмен присвятив своє життя Богові. «Біблія каже, що Бог може дати нам навіть більше, ніж ми просимо. І ця фраза описує всю історію мого життя... Якщо ти справді обираєш Ісуса, то, без сумніву, потрапиш у найкращу команду, про яку можна тільки мріяти», – каже футболіст. Християнські цінності він також сповідує і в своєму сімейному житті, а за кожен навіть найменший професійний успіх досі не перестав дякувати Небесам.

Підготувала Лідія БАТІГ
Джерело: «Духовна велич Львова»

Відповідає Радіо Ватикан

ВАЖКІ ПИТАННЯ

ПИТАННЯ: ЯК ВІДРІЗНИТИ ОДКРОВЕННЯ БОГА ВІД ДИЯВОЛЬСЬКИХ НАВІЮВАНЬ?

ВІДПОВІДЬ: Під одкровеннями Божими ми можемо розуміти видіння, об'явлення, екстази.

Що стосується видінь, то про їх походження слід судити за наслідками, до яких вони призводять. Якщо, наприклад, на початку видіння душа обійнята страхом і збентеженням, а потім поступово ці почуття змінюються великою радістю, тривалим внутрішнім миром, внутрішнім світлом і налаштованістю на молитву та побожні практики, – то це доводить божественне джерело видіння. Диявольські ж видіння, як правило, починаються задоволенням почуттів і закінчуються сумом, збентеженням та очерствінням душі.

Об'явлення, викликані Богом, завжди приносять душі плоди спасіння: старанність у любові, натхнення для практикування чеснот, зречення від самого себе і від речей, святе прагнення до досконалості, а головне – глибоке смирення. Душа, що отримала таку благодать, остерегається розповідати будь-кому про побачене, крім духовного отця, – та й то з великою неохотою.

У фальшивих видіннях все відбувається навпаки: душа не відчуває нічого, крім порожньої насолоди, і любить часто згадувати про них без причини.

Видіння, що беруть початок із небес, приносять душі глибокий мир, чого не буває у випадку диявольських навіювань. Видіння від Бога легко пізнати по плодах: якщо їх автором є Бог, то душа сповнюється чеснотами, насамперед покорою і послухом. Якщо ж у витоків видіння стоїть диявол, то незабаром відкриється його гордіня і лукавство. Якщо ж видіння викликане не Богом і не дияволом, а є лише плодом уяви, то це також незабаром стає зрозумілим: фантазія породжує цікавість, поверхневу чесноту, самозамилування і неузгодженості у розповідях про побачене.

Якщо йдеться про одкровення у формі послання, то потрібно дотримуватись таких правил:

– абсолютно фальшивими є одкровення, що суперечать догмам або моральності; у Бозі не може бути суперечності;

– велику підозру повинні викликати одкровення, що контрастують із тим, що зазвичай викладається у богословських школах, а також ті, які стосуються питань, що вільно обговорюються у богословських школах. Більшість авторів вважає, що подібні послання слід відкидати. Інші вважають, що їх можна приймати, але тільки після ретельного аналізу.

Наступний принцип: здійснення будь-яких прогнозів не є достатньою причиною вважати їх істинним одкровенням: це може пояснюватися збігом або природним знанням.

Якщо предмет одкровення являє собою щось непотрібне, смішне, недоречне або непристойне, то його слід відкидати як таке, що не належить до божественного. Те саме можна сказати про багатослівне послання, обтяжене зайвими доказами й аргументами. Божественні одкровення – дуже короткі, ясні та стримані. Вони висловлюються небагатьма дуже точними словами.

Нарешті, правилом розрізнення джерел одкровення повинні бути знову ж плоди послання для душі: «Не може добре дерево приносити плодів поганих, ані лихе дерево – плодів добрих» (Мт. 7, 18).

Коли ми стикаємося з екстазами, то ось критерії для розрізнення між екстазами від Бога, від диявола чи такими, що пояснюються природними феноменами.

Божественний екстаз приносить духовні плоди: практику героїчної чесноти, пошук усамітнення й віддалення від створіння, пошук духовних і тілесних сил поза пережитими почуттями. Серед

(Далі, у колонці, на стор. 15)

ЛІТУРГІЙНО-ОБРЯДОВІ ЗАПИТАННЯ

На запитання з царини літургійно-обрядових питань відповідає о. Андрій Нагірняк на основі книжки «Про мораль, звичаї, обряди» (Львів: Свічадо, 2009) і рубрики «Запитання до священика», що існує на офіційній інтернет-сторінці УГКЦ — www.ugcc.org.ua.

Слова Ісусової молитви є на те, щоб мати чим втримувати наш розум і думки при Богові, бо самі від себе вони будуть розбігатися на всі боки, пригадуючи нам і видумуючи всяке потрібне і непотрібне. Але коли чуєш, що Твоє нутро загірє і палає любов'ю до Бога, ти осягнув ціль молитви, і не треба наполягати на проказуванні слів, аж поки знову дух охолоне і думки розпочнуть віддалятися від Бога.

Великою трудністю може бути сама монотонність слів, але в цьому треба рятуватися не пошуком різноманітності думок, а посиленням свідомості невичерпної Божої любові, якою Він виповнює і перетворює нас. При цьому пам'ятай, щоб не вимовляти слова самим тільки розумом; розум твій хай зійде в серце, з'єднається з ним і так говорить молитву. Якщо тобі треба зосередити увагу й увагу на чомусь, щоб думка не втікала, зверни свій погляд на серце – це місце твоєї зустрічі з Богом.

МОЛИТВА В ЧАСІ ДНЯ

Поза часом, в якому виконуєш це правило, старайся цією молитвою виповнювати й освітлювати всі вільні хвилини дня: не на те, щоб відтягати увагу від твоїх обов'язків, але щоб ти цілий день перебув і все виконував, мов дитина, яка інтенсивно займається своїм ділом, проте завжди над собою відчуває люблячий погляд матері. Цією молитвою стрічай усі порухи своєї душі, але уважай, щоб центром твоєї уваги не був ти сам і твої проблеми, а Христос, який приєднав тебе до Себе і хоче, щоб ти об'єднав все своє життя в Ньому. Уживай цю молитву особливо в небезпеках і спокусах, бо це скріпить у тобі певність про Божу поміч і пригадає тобі небесний скарб, за який ти змагаєшся. Правдиве є прислів'я, що поки хто молиться, не згрішить. Гріх нас перемагає тоді, коли перестаємо молитися.

Не старайся рахувати молитви, які мовиш поза правилом, упродовж дня, бо це може тебе ввести в пусту високу думку про себе. Деякі вчителі духовного життя приписують, як правило, більше число молитов – сотки й тисячі; інші навчають про координування слів молитви з ритмом серця або віддиху. Це все є засоби, які без досвідченого проводу нас виставляють на небезпеку спотворення Ісусової молитви. Суттєвим є стояти перед Богом з увагою в серці, з вірою й любов'ю і з бажанням у всьому Йому одному віддатися.

Крім особистого правила, можна Ісусову молитву вживати і спільно з іншими, причому звичайно опускаються поклони,

а молитву мовлять (наприклад, 50 або 100) швидшим темпом і напереміну. Церковні книги-устава радять, щоб таким правилом заступити богослужіння, коли хто не може піти до церкви.

Пам'ятай понад усе, що правдива молитва є завжди даром від Бога: щоб ти не уважав своїм власним осягненням те, що є даром і дією благодаті. Дехто каже: «Змагайся присвоїти собі Ісусову молитву, бо це є правдива внутрішня молитва». Неправильне таке мислення. Ісусова молитва є добрим засобом, щоб доходити до внутрішньої молитви, але сама собою вона не є внутрішньою молитвою, а таки зовнішньою. Вона є нашим зусиллям, а внутрішня молитва є даром ласки.

Очевидно, ніхто не здобуде Небесного Царства самою тільки молитвою, хоч яка вона висока. Треба добрих діл у службі Богові і ближньому, треба здобувати чесноти і викорінювати хиби, треба годуватися духовним хлібом – Словом Божим. Хто вживає Ісусову молитву, відчуває, що вона об'єднує ці різні зусилля, так що вони взаємно скріплюються і підтримуються.

Практика Ісусової молитви – це не якась поодинокі побожна практика між іншими, а є вона програмою життя. Для кого є Ісусова молитва – така програма життя? Для кожного незалежно від походження і стану, хто «скуштував, який добрий є Господь» (Пс. 33, 9) і хоче всяким зусиллям здобути постійне перебування в Божому Царстві у Божому житті – вже тут, на землі, у людській буденщині.

– Хто має владу запроваджувати у літургійних справах скорочення до відправ? (Арнійа)

– Згідно з §1. Кан. 657, за твердження літургійних текстів застерігається в патріарших Церквах патріархові за згодою Синоду єпископів патріаршої Церкви. Отож, Божественну Літургію дозволено скорочувати так, як подається в служебнику,

виданому Синодом єпископів УГКЦ у 1989 році.

Апостол-Євангеліє і причасний дозволено брати по одному, хоч би в цей день випадало два (див. «Благовісник Верховного Архiepіскопа», 1965, том 1, ст. 42). За благословенням настоятеля дозволяється пропускати другорядні тропарі й кондаки, якщо їх припадає декілька. Так само дозволяється не брати двічі або тричі того самого тропаря, сідального чи стихири.

– Чому не так давно було виправданним приймати святе Причасття один раз на рік, а тепер Церква закликає причащатися частіше? Що змінилось? (Тарас)

– Для відповіді на Ваше запитання скористаємось статтею п. Тараса Байцара, що подана на нашому веб-сайті: <http://www.ugcc.org.ua/ukr/2005/article/3/>.

Коли ми прийняли християнство з Візантії, то одержали не тільки віру, а й обрядові традиції і канонічне право – Номоканони. Русь засвоїла через грецьких місіонерів і євхаристійну традицію Візантії, де на цей час (VIII-IX ст.) практика причасття була обмежена до одного разу на рік і увійшла згодом до руських кормчих книг. Ця практика була перенесена до Київської Церкви, що стримувало вірних перед частішим прийняттям святих тайн. Саме через джерела правового походження з Візантії була перенесена традиція ритуальної нечистоти, яка стримувала вірних від причасття місяцями; інколи заборонялося цілувати хрест чи Євангеліє і навіть увійти до церкви. Лояльність у доступі до причасття святих тайн проявлялася до хворих. Виняток могли робити для хворих жінок навіть під час менструації.

Київський митрополит Георгій (†1072) у дев'ятому правилі свого «Уставу» перераховує дні, в які слід приступати до святої Євхаристії: окрім всіх Господніх свят, він зачисляє сюди всі неділі Великого посту і празники найбільш шанованих на Русі святих. Таких днів він нараховує понад дванадцять. У тому ж XI столітті митрополит Київський Йоан II (†1089) у своїх «Заповідях святих Отців для братів і сестер, що сповідаються» говорить про причасття у великі свята, у всі неділі Чотиридесятниці. Всього таких днів він нараховує двадцять два, а тих, хто протягом року з власної вини не причащався жодного разу, наказує виключати з Церкви. Однак важко сказати, наскільки це правило знаходило відгук у поживленні євхаристійного благочестя серед вірних.

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

о. Орест-Дмитро ВІЛЬЧИНСЬКИЙ

30. Ідеологія – нормальна річ чи вияв сектантства?

Ідеологія як інтегральний погляд на життя сама собою не є ознакою сектантства, але будь-яка група людей, яка сповідує певну ідеологію, дуже схильна перетворюватися на секту, особливо коли ця ідеологія має численних супротивників. Події останніх років у житті демократичних країн демонструють, що в секуляризованих суспільствах ідеологія часто стає підміною релігії, своєрідною псевдорелігією, значно фанатичнішою, ніж навіть фундаменталістські релігійні угруповання. Уже від часів Великої французької революції ідеології демонструють схильність до нетерпимості та сектантської винятковості. У ХХ столітті тоталітарні ідеології також продемонстрували цю схильність.

Ідеологія як світогляд стремить до тоталітарності, і навіть ліберальна ідеологія сучасного Заходу має серйозні ознаки тоталітарності, які папа Венедикт ХВІ охарактеризував терміном «диктатура релятивізму».

Насправді будь-який більш-менш інтегральний світогляд може стати підставою до створення сектантського утворення, навіть якщо воно називатиметься політичною партією.

Більшості наших співгромадян комуністична ідеологія відома не з книжок. Ця ідеологія мала своїх правовірних учителів, але й були єретики. Марксизм-ленінізм возвели в ранг непомильного вчення, будь-яку критику якого вважали великим злочином. Як суто релігійна система комунізм мав свої обряди ініціації – прийняття у жовтенята, піонери, комсомольці і врешті у партію. Ці обряди відповідали ознакам ініціації у переході певних життєвих етапів. Як і у примітивних релігіях усе суспільство було поділене на дві касти: касту втаємничених – партійні, та касту профанів – безпартійні. Комуністичні ідеологи виконували функцію і релігійних учителів, і первосвящеників культу.

Окрім цього, комуністичні свята поклоняні були не лише замінені собою свята релігійні – вони де-факто несли на собі те саме навантаження, що і святкові дні примітивних релігій. До прикладу: у День жінки 8 березня, так зване Свято весни, насправді пошанували жіноче начало, яке в поганських релігіях дуже часто відзначали саме в момент раннього пробудження природи. День праці 1 травня мав те саме символічне навантаження, що в поганських культурах має

Обережно, секти!

(Продовження, початок у «Меті» № 7/116 за вересень 2015 р.)

свято кінцевої перемоги весни над зимою, пов'язане з повним пробудженням природи й перемоги чоловічого божества над силами холоду, темряви і хаосу. Так 1 травня для комуністів символізувало саме боротьбу чоловічого начала проти сил капіталізму, гноблення та хаосу ринкової економіки. Ця символічна перемога закріплювалася культом воєнної перемоги 9 травня, одночасно поєднуючи боротьбу життя і смерті та пошанування героїчних предків.

Щорічне святкування жовтневого перевороту 7 листопада більш-менш збігалося зі святом закінчення річного циклу плідності й подяки за плоди землі. Проте плоди землі тут було замінено на встановлення радянської системи – як найбільший плід, вінець боротьби.

Новий рік також був возведений у статус комуністичного релігійного свята, яке символізувало закінчення старого та початок нового річного циклу. Поганський символ смерті – Дід Мороз – було підігнано під образ св. Миколая, який приносить подарунки. Тобто, мітологічний персонаж використали, щоб «приручити» смерть і підсвідомо позбавити страху до неї.

Закінченням комуністичного мітологічного циклу свят і початком нового був День Радянської армії 23 лютого – день захисника і переможця, день чоловічого начала, яке розпочинає свою боротьбу проти зла.

Тобто комуністична ідеологія в СРСР мала виразно релігійний, сектантський характер. Подібно можна було б проаналізувати нацизм, фашизм, так звану Велику французьку революцію та багато інших ідеологій, які тією чи тією мірою виявляли ознаки релігійного та сектантського характеру.

Окрім цього, націонал-соціалізм, соціалізм, расизм, фашизм, комунізм, націоналізм, лібералізм Церква засудила як такі, що не сумісні з християнством. Тому християнин мусить дуже обережно ставитися до будь-якої ідеології.

31. Чому секти є тільки у християнстві?

У кожній із великих релігій, яка має чітко встановлені догми, є свої секти. Секти є навіть у поганських релігіях. У юдаїзмі, наприклад, є різні секти, попри те, що він має порівняно мало обов'язкових постулатів віри.

Щоправда, секти в юдаїзмі не варто плутати з напрямками юдаїзму, які сектами не є. Свого часу в цій релігії поширилася секта сабатіян – прихильників лжемесії Сабатая Цві. Секти є і в ісламі – зокрема, досі збереглися секта асасинів. Деякі авторитетні дослідники вважають сектами угруповання дервішів, ахмадинів та алавітів. Секти є

в буддизмі й навіть в індуїзмі, який дуже широкий у своєму розумінні ортодоксії. Щобільше, різні описи хронік чи записки подорожніх свідчать, що секти існували і в епоху античності, і середньовіччя, і нових часів у всіх релігіях і на всіх територіях.

Секти – загальнолюдське явище. В автократичних чи деспотичних державах секти переходять у підпілля, якщо релігійний гніт послаблюється – знову з'являються відкрито. У кожному епоху виникнення сект можна було пояснити і певними суспільними обставинами, і загальною потребою людської психіки відчувати належність до групи, відчувати, що ти є частиною чогось великого, відчувати власну значущість, оригінальність та винятковість. І завжди були люди, які для задоволення своїх психічних чи матеріальних потреб ладні були створювати секти.

Тому не варто думати, що секти є тільки у християнстві. Людина – ество релігійне, і якщо є брак релігії, вона творить квазірелігію, сурогат релігії. А де є релігія чи квазірелігія, рано чи пізно з'являється і секти.

32. Якщо члени якоїсь релігійної групи заявляють про те, що тільки вони єдині осягнуть спасіння, то чи не є це ознакою секти?

Віра в те, що тільки визнавці якогось певного віровчення осягнуть спасіння, не обов'язково є ознакою секти. Зокрема, такого погляду дотримується частина православних Церков та більшість протестантських деномінацій. Деякі течії великих релігій мають подібне розуміння. Але таке звуження меж спасіння позбавляє універсальності Христової Жертви на голготському хресті. Уже в Посланні до римлян апостола Павла маємо вказівку на можливість спасіння поган, якщо вони живуть за покликом власного сумління: «Бо коли погани, що не мають закону, з природи виконують те, що законне, вони, не маючи закону, самі собі закон; вони виявляють діло закону, написане в їхніх серцях, як свідчить їм їхнє сумління і думки, то засуджуючи їх, то оправдуючи, – в день, коли Бог, згідно з моєю Євангелією, судитиме тайні вчинки людей через Ісуса Христа» (Рм. 2, 14-16).

Водночас говорити, що спасуться лише визнавці якогось конкретного віросповідання – це створювати стійкий фундамент для виникнення сектантської нетерпимості. Крім того, таке ексклюзивне розуміння спасіння є практично в усіх сектах. Тому коли таке є в якійсь групі, то усе свідчить про певні проблеми, які можуть призвести до формування секти.

*(Далі – у наступних числах газети «Мета»)**(Закінчення, початок – на 14 стор.)*

ознак божественного екстазу святі називають послух: монахи, які перебувають у божественному екстазі, виконують розпорядження настоятеля.

Екстаз природний – це стан, що нагадує неприпомність, коли зовнішні почуття притупляються, як це буває при деяких захворюваннях нервової системи.

Екстаз від диявола являє собою свого роду одержимість. Папа Венедикт ХВІ, говорячи про ознаки диявольського екстазу, перераховує таке: людина живе в гріху, насолоджується екстазом тоді, коли їй хочеться, корчить гримаси, вимовляє недоречні слова, не зберігає ніякої пам'яті про пережитий екстаз, шукає багатолюдних місць, щоби привернути до себе увагу, приходять у велике зам'яшення, коли повертається до звичайного стану, отримує повідомлення, що підбурюють її до зла чи до удаваного добра, але з поганою метою.

«Католицький Оглядач»
Джерело: CREDO**ПИТАННЯ: ЯК КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА СТАВИТЬСЯ ДО ЕКСГУМАЦІЇ, ЧИ ПРИПУСТИМО ЦЕ?**

ВІДПОВІДЬ: Ексгумація, тобто витягнення останків з місця поховання, проводиться, наприклад, для судового розслідування. Вона може допомогти встановити або уточнити причину смерті чи розкрити злочин, визначити винного у вбивстві і, навпаки, звільнити несправедливо обвинуваченого.

Ексгумація проводиться і самою Церквою, наприклад, для визначення автентичності мощей або для перепоховання подвижників, прославлених Церквою. Мощі також з давніх часів поміщали під вівтар храмів для освячення. Ця практика була офіційно визнана в 398 році на Карфагенському соборі, а в 787 році, на Нікейському соборі, вона стала обов'язковою. Зазвичай, коли проводилася ексгумація останків, їх частки ставали затребуваними; віруючі вшановували також порожні гробниці, в яких раніше спочивали мученики.

У 1925 році Папа Пій ХІ заснував Папський інститут християнської археології – один з провідних освітніх і наукових центрів, де була розроблена практика опізнання мучеників на стародавніх цвинтарях. Ще до цього, в Кодексі канонічного права 1917 року, було введено обов'язкове опізнання останків Слуг Божих для завершення процесу беатифікації. Це називається *гесогнітіо*. Опізнання останків має на меті встановлення їх автентичності та ступеня збереження. Воно може проводитися навіть не один раз, допомагаючи переконалися в тому, що мощі не були замінені і залишилися недоторканими.

Така ексгумація на підставі канонічних приписів 1917 року проводилася, наприклад, з останками двох фатімських пастушків (в 1935 році). Під час понтифікату Івана Павла ІІ була проведена ексгумація найбільш шанованих подвижників, святих і блаженних Католицької Церкви: Папи Івана ХХІІІ, Папи Пія ІХ, подружжя Луїджі Бельтрама і Марії Куатрокі, Луїджі Оріоне (ексгумація була проведена тричі), ексгумація святої Клари Ассизької в 1986 році (попередня ексгумація проводилась в 1850 році); святого Антонія Падуанського.

Неодноразово були ексгумовані останки святого Франциска Ассизького: перший етап пізнання датується 1818 роком, за Папи Пія VII. Тоді останки були поміщені в крипту – ту ж, де знаходяться і сьогодні. Крипта була видозмінена в минулому столітті. Потім, в 1978 році, при Папі Павлові VI, мощі святого Франциска були поміщені в ковчег з органічного скла, де вони знаходяться до цього дня. У 1994 році було проведено медичне дослідження останків, яке підтвердило хороше збереження мощей. Остання ексгумація проведена 25 березня 2015 року.

Завдяки ексгумації була визначена причина смерті словацького блаженного Василя Гопка – мученика комуністичного режиму. В результаті токсикологічного дослідження останків був виявлений миш'як, який, мабуть, йому вводили малими дозами протягом тривалого часу.

Джерело: Радіо Ватикан

Нобелівська премія: шокуюча історія її засновника та його шлях до Бога

дова гірська порода) і висох, вийшла цікава суміш, яку легко було транспортувати, але яка за силою вибуху не поступалася нітрогліцерину. Згодом, додавши туди кілька інших речовин, Альфред Нобель запатентував вибухову речовину, яку він спочатку назвав «безпечним порохом Нобеля», а через час вирішив надати своєму винаходу грецьке ім'я «динаміт», що означає сила. Ця речовина миттєво стала популярною, оскільки нею легко можна було маніпулювати і використовувати з різною метою.

За короткий час винахід динаміту приніс Альфреду славу і великі гроші. Спочатку вибухівку використовували в мирних цілях – для підризу пород у шахтах, при будівництві доріг і знесенні старих будівель, але потім, бачачи її силу і потенціал, люди почали використовувати її у військових цілях. Незважаючи на те, що Альфред був пацифістом, спокуса великих грошей призвела до того, що він побудував 90 фабрик з вироблення динаміту та іншої вибухівки.

У 1888 році, коли помер його рідний брат Людвіг Нобель, одна французька газета замість некролога (obituary) про Людвіга надрукувала некролог про Альфреда. Назва кричала: «Торговець смертю мертвий!», – а в самій статті автор жорстко критикував Альфреда за його винахід динаміту і за безліч смертей, які сталися через нього. Автор обурювався, що Альфред Нобель казково розбагатів на тому, що винайшов шлях, як у найкоротші терміни знищувати максимальну кількість людей...

Прочитавши цю статтю про себе у відомій газеті (Альфред проживав тоді у Парижі), Нобель дуже засмутився і вирішив, що після своєї смерті мусить залишити зовсім іншу спадщину, щоб його пам'ятали не як винахідника потужної зброї, а як людину, що присвятила своє життя досягненню миру на землі.

Таким чином 27 листопада 1895 року в шведському клубі Парижа Альфред заснував Нобелівську премію, передавши до новоствореного фонду 94% всього свого

майна. Тоді це становило 31 мільйон шведських крон, що на сьогодні еквівалентно приблизно 472 млн американських доларів! Так з'явилася найпрестижніша у світі нагорода – Нобелівська премія.

Сьогодні Нобелівська премія щорічно присуджується людям, які внесли величезний вклад у різні галузі науки (фізика, хімія, медицина, література тощо), а також за зусилля для досягнення миру на землі. Переможцям вручають велику золоту медаль із зображенням Альфреда Нобеля та грошову премію, еквівалентну 1,4 мільйона доларів.

Кажуть, що до заснування Нобелівської премії, незважаючи на багатомільйонні статки, Альфред потерпав від депресії. Він ніколи не був одружений і в нього не було близьких друзів. Його єдиним приятелем був пастор протестантської церкви в Парижі Натан Шьодербльом. За розповідями обізнаних людей, саме цей пастор зіграв велику роль в тому, що Альфред перекваліфікувався зі зброяра у філантропа (сам Натан Шьодербльом отримав Нобелівську премію миру в 1930 році). Слухаючи проповіді пастора, а також регулярно відвідуючи церкву і займаючись благодійністю, Альфред поліпшив свій емоційний стан.

Може, у тебе сьогодні немає 472 мільйонів доларів і ти не можеш заснувати престижну премію, але те, що, роблячи добрі вчинки стосовно інших, ти теж можеш залишити по собі добрий слід у житті, так це однозначно. Пастор Джон Максвелл якось сказав: «У житті людини є два найважливіші дні: перший, це коли вона народилася, а другий – коли дізналася, навіщо...»

Роман САВОЧКА

Вітаємо

ювілярів!

У вересні святкують ювілеї:

40-річчя священства – о. Федір Дубей (14.09)

30-річчя священства – о. Богдан Чабан (07.09)

15-річчя священства – о. Ігор Демків (27.09)

75-річчя уродин – о. Ярослав Вовк (01.09)

70-річчя уродин – о. Іван Кушнірецький (19.09)

50-річчя уродин – о. Аскольд Мальчицький (30.09)

40-річчя уродин – о. Іван Колтун (10.09)

35-річчя уродин – о. Андрій Стасів (22.09)

ОТЦІ-ПУСТЕЛЬНИКИ СМІЮТЬСЯ

«Хто на багатство покладається, той упаде...» (Притов. 11, 28)

Коли отця Поемена попросили сказати щось про молитву, він промовив: «Ніхто не може говорити про молитву, якщо він не молиться. Якщо ж він молиться, у нього немає анінайменшого бажання про це говорити».

Один святий старець говорив: «Я не вмію молитися. Я лише дякую Господу».

Стосовно добродетей блаженний Йоан говорив: «Добродетель, яка ніколи не знала спокусу, – не добродетель, а лише ескіз добродетелі».

- Я не є щирий, – признався якось один чернець старцеві.
- І до якої міри?
- До такої, що я нещирий навіть коли говорю, що я нещирий.

Один чернець прийшов до старця, що жив на березі Червоного моря. Тихенько постукавши у двері його хатини, він був наляканий страшним гавкотом собаки зсередини. В ту ж мить він почув голос старця:

- Заходь, брате!
- А як же собака?..
- Хіба ти не знаєш приказки: собака, що гавкає, не вкусить?
- Я-то знаю, але чи знає її собака?

– Сьогодні всі так роблять, – каже молодий чернець старцеві стосовно якогось звичаю, який вони обговорювали.

– Всі пороки, коли настає на них мода, вважаються вже за добродетелі, – відповів старець.

Аби вирішити суперечку, що виникла якось в монастирі у Келях, один чернець пішов за порадою до отця Даниїла:

- Я не хочу бути упередженим, отче, – каже він.
- Станеш неупередженим – і ти негайно ж станеш підозрим, – відповів старець.

Один вельми вимогливий єпископ прибув якось з візитом до монастиря в Фіваїді. Коли його запросили до трапези, він сказав:

- Мені досить буде двох яєць, але засмажених на камені, а не на пательні, ніжних, не пересмажених, добре посолених, але без перцю, присмачених чвертю ложки масла, а головне – дуже гарячих.

Брат-кухарвар вклонився і каже:

- Все буде зроблено за твоїм бажанням, владику. Курку, яка знесла ці яйця, зовуть Сизіна. Її ім'я тебе влаштовує?

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

При передруку матеріалів посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

Над випуском працювали:

головний редактор:

о. Іван ГАЛІМУРКА,

літературний редактор Святослав СМУК,

більше редактор і технічний редактор:

Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати

на адресу:

площа св. Юра, 5, м. Львів,

Україна, 79000,

тел. +38(032) 233-40-73;

e-mail: meta.ugcc@gmail.com

meta_ugcc@ukr.net

http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.

Рекламні оголошення приймаються вчитаними і відредагованими рекламодавцем.

Матеріали не рецензуються і не повертаються.

Редакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»

Тираж: 6000 примірників, Замовл. № _____